

Midnattsropet

Nr 4—5 1980 • Årg. 20 • Pris 4:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Gamla Bro lever

Reportage sid 2 - 3

En milstolpe passerad. Midnattsropet på eget tryckeri!

Gamla Bro sjuder och lever mer än någonsin. Varje arbetsgren har blivit skolmönster för motsvarande aktiviteter i andra städer. Klara Toner-Pilgrimsboden - Pilgrimshem - Radio Maranata, osv. Pilgrimsskola för vardagsevangelister i tjugonde århundradet!

Lilian Glantz, Pilgrimsbodens pionjärarbetare, här tillsammans med Hilikka Valtamo, tar tacksamt emot kläder och prylar, som förvandlas till missionsmedel.

Gamla Bro lever

Stina Fridolfsson rapporterar. Foto: Nils Höglander

Det är förunderligt med Gamla Bro. Gamla Bro har blivit ett begrepp, ett kännetecken för en livsstil, en kulturriktning i storstaden, som måste bevaras och lyftas fram. Gamla Bro - ungdomarnas innegata med sista jeansmodet, nyaste musiken och kontakt med nyaste experimenten av sex och knark. På Gamla Brogatan får man information och service som hjälper varje individ att driva vidare mot nya erfarenheter. Mot allt snabbare förbränning av kropp och själ. Mot massmänniskans kaotiska sammanbrott.

Ja, det är kontentan av Gamla Brogatans utbud och människor. Och huset med samma namn står som en chockerande kontrast med vänlig blå fasad, och proklamationen: "Gamla Bro - förvandlat av ungdom som förvandlats av evangelium".

Man behöver bara titta i skyltfönstren för att förstå att det är fråga om förvandling. Pilgrimsboden skyltar med återbruk. Här tar man till vara kläder och prylar som människor annars hade slängt. Man lagar, tvättar och stryker. Många mindre bemedlade människor köper här

Gamla Bros hjärta är Brosalen. Här samlas Maranatafolket till lovsång och tillbedjan. Här har många människor fått se en glimt av himlen och fått en ny startpunkt i livet.

billiga kläder. Men hit kommer också skådespelare och andra konstnärssjälar som söker plagg som modebutikerna inte har att bjuda på. Och alla får en påminnelse om Honom som kläder liljorna på marken genom traktater och tidningar som ivrigt delas ut åt kunderna.

Sång mot gatan

Klara Toner, som genom högtalare sänder ut andliga sånger till människorna på gatan, har sina skyltfönster fyllda med evangelium i bokform, på kassett och grammofonskivor. Gamla Bro är verkligen en kontrast till gatan med samma namn. En underbar paradox!

Så har vi Pilgrimshem. Den ringa begynnelse-dag, vårvintern 1974, hade vi några resanderum - något av ett vandrarhem. Vi hann knappt sätta upp en liten textad skylt, innan människor från hela världen stod dygnets alla timmar, bankade på porten och bönföll om en vrå att sova på.

Många som kom hade ytterst svåra sociala förhållanden. Vi fick uppleva att den andliga hungern var större än behovet av husrum. Plötsligt hade vi väckelsemöten med människor från hela världen. Vi fick tolka till engelska, tyska, spanska och arabiska. Gud förberedde på ett förunderligt vis, att just de perioder då det kom människor från en speciell språkgrupp, fanns alltid någon i församlingen som kunde tolka till deras språk.

Vi satt i den gassande vårsolen ute på gården, vår åttonde vår på Gamla Bro. Vi som varit med hela tiden, känner det som vårt hem med ansvar, plikt-känsla och välsignelse. Sonja och Agneta målade blom-lådorna som Hans snickrade ihop härom året. Arne satt vid ett bord med kaffe och telefon framför sig. Det gäller att ha överblick över arbetet som så snabbt expanderat i hela landet. Och alla behöver råd och stöd från moderförsamlingen och sin föreståndare.

På Gamla Bro, mitt inne i Stockholms city, med höga hus och trånga gator är det inte lätt att bli solbränd. Ett par timmar mitt på dagen, då solen tränger ned mellan husväggarna och når vår gård, smiter vi så ofta som det låter sig göras ditut och njuter av vårvärmen.

Gamla Bro är prototyp

Gamla Bro har fått vara prototyp för de flesta arbetsgrenar som finns representerade på olika orter. På Gamla Bro har vi börjat fått gå skola liksom, och fått erfarenheter. Och där har vi med mycket arbete och bön erövrat en good-will som är en god hjälp på traven för syskonen runt om i landet som satsar i andra städer. Och då tänker man kanske först på Pilgrimshem, och Ulla Johansson.

Heli Pajula, Lisbeth Hokkanen och Ingrid Ludvigsson i full aktivitet.

PILGRIMSHEM I STOCKHOLM

Pilgrimshem i Stockholm började för sex år sedan. Vi som delar på det praktiska arbetet, Heli, Ingrid och Lisbeth, är alla ganska nya i arbetet. Vi ser arbetet här som en viktig uppgift, eftersom det ger tillfälle att nå många människor med evangelium. Det finns till exempel alltid Midnattsropet på varje rum.

Inom kort har vi sexton rum att hyra ut, när våra två nya rum blir helt färdiga.

Det mesta av utrustningen är sådant som vi fått. Alla sådana gåvor har varit stora glädje- och tacksägelseämnen. Ulla

har mycket att berätta från de år hon varit med.

Nu behöver förråden helt förnyas, eftersom mycket börjar bli gammalt.

Vill Du vara med och hjälpa oss, tar vi tacksamt emot vad Du har att ge, stort eller litet. Det som framför allt behövs är: överkast, filter, täcken och kuddar.

Det finns också ett postgiro: 58 53 7-2.

Hebr. 6:10.

*Guds välsignelse önskar
Lisbeth, Heli och Ingrid*

Nu satt vi med en kopp kaffe på brandtrappan längst bort i hörnet på gården och lapade sol. Och pratade om Pilgrimshem.

— Vår uppgift är ju att finnas till för människor som behöver vägledning! sa Ulla. Genom Pilgrimshem har vi fått leda människor från alla håll i världen till tro på Jesus. Men det är ju också självklart att Pilgrimshem ska ta emot syskon som kommer från olika delar i landet.

— Jag minns speciellt en konferens vi hade. Det kändes svårt att säga nej till alla bokningar. Vi hade ju så väl behövt inkomsten. Men veckan efter konferensen formligen strömmade människor till hotellet, så vi hade packat med folk. Jag upplevde det som en väldig välsignelse. En manifestation på Guds välbehag över att vi prioriterade konferensen och möte-

na. Guds rike först.

— Vi har fått ta emot vittnen från olika delar av världen. Människor som återkommit gång på gång från olika länder för att dela församlingsgemenskapen. Ofta får vi bokningar långväga ifrån - här-omsistens från Oklahoma - från människor som träffat folk som bott på Pilgrimshem och rekommenderat oss för sina vänner.

Ulla satt och såg sval och fräsch ut i sin långa kjol och välkammade hår. Men jag har ju sett henne under dygnets alla timmar slita och gno med skurning, bäddning, bokningar och ekonomiska kalkyler. Och hon är ju egentligen utbildad sjuksköterska.

— Hur ser du på din uppgift här, med

forts. på sid 9

Av Arne Imsen

Religionsförföljelse - finns det i Sverige?

Tal i Mörlunda, jan 1980

Stora grupper av människor över hela världen utsätts just nu för mycket förnedrande behandling. Det förekommer på vissa håll ett ganska massivt mänskligt förtryck, som ofta tar sig uttryck i en tydlig förföljelse. Det är inte bara religionsförföljelse som förekommer, utan förföljelsen gäller allmänt åsikter man har.

Åsiktsförföljelsen i världen tycks bli alltmer omfattande och brutal. Jag har med stort intresse följt vad som hänt, och jag har blivit skakad av flera orsaker. Det är otäckt att människor kan ägna sig åt en så djävulsk hantering.

Börjar vi studera fenomenet närmare, upptäcker vi att förföljelsen uppträder på olika nivåer. En typ av förföljelse är rikad mot enskilda individer och är iscensatt av enskilda personer. En annan typ av förföljelse kännetecknas av att vissa grupper förföljer andra grupper av politiska eller religiösa orsaker. Vi kan se detta på t.ex. Irland eller i Turkiet. I Turkiet är många kristna hårt ansatta av den muslimska befolkningen.

Förföljelsens mekanismer

Nu kommer väl förföljelse alltid att existera i någon form. Det finns dock en förföljelse som är särskilt avskyvärd, och det är den av samhället iscensatta och sanktionerade. Jag frågar mig gång på gång vad det är för faktorer som skapar förutsättningar för förföljelsen och vad det är för mekanismer som utlöser den. Jag skulle vilja tala om förföljelsens teknik och psykologi; hur en förföljelse börjar och hur den utvecklas.

Jag har ofta ställt frågan vad det är som gör att vi i Skandinavien kan leva under så relativt trygga förhållanden och att vi som kristna kan leva så idylliskt i den verklighet som trots allt är så ond. Vi lever i en idyll, och vi har väldigt små och få konflikter att brottas med. I de fall de förekommer är de mycket ytliga till sin karaktär.

Ytligheten är förvånande med tanke på vår historiska situation. Det förra seklet, 1800-talet, kännetecknades av kyrklig fromhet som visserligen ägde många utomordentliga egenskaper, men samtidigt väckte en motreaktion i väckelserörelserna. Många människor kom genom väckelserörelserna att brytas loss ur de kyrkliga sammanhangen för att i stället etablera sig i fristående organisationer och församlingar. Med skarpa betoade man den personliga omvändelsens nödvändighet i motsats till kyrkan som byggde på en sakramentalistisk frälsningsteologi, där det personliga engagemanget inte spelade så stor roll.

Prästväldet bröts sönder

Många rycktes alltså loss genom väckelserörelserna när de omvändes och förvandlades. Präst- och funktionärsväldet bröts sönder och enskilda människor började ta egna initiativ i att predika evangelium. Under flera årtionden rönt de stor framgång i hela landet. Till stor del berodde det på att frikyrkofolket, som det sedermera kom att heta, bröt sig ut från kyrkan och därför kunde verka i friare former. Men framgången bröts och avlöstes av en tid med mer uppehållande verksamhet. Idag, hundra år senare, har situationen förändrats så långt att frikyrkofolket efter en

kraftig sekulariseringsprocess både för världsligats och förkyrkligats på samma gång.

Vad är då det konkreta resultatet av utvecklingen? Det direkta kristna inflyandet har gradvis minskats. Skolan har inte alls samma kvalitet som för 50 - 60 år sedan. Nya levnadsmönster har anamats i stället.

Ondskan har både utvecklats och fördjupats. Ändå har de kristna inte reagerat i motsvarande grad. I stället för att trappa upp kampen, har de kristna alltmer neutraliserats och oskadliggjorts. Ondskan har därmed fått en allt större dominans. Det är dock inte bara det profana samhället som påverkats. I stor utsträckning tycks också ondskan ha fått möjligheter att exponera sig i församlingslivet. Genom förvärldsligandet har församlingarna i flera avseenden blivit verktyg för intressen som bekämpar och söker tillintetgöra den kristna tron.

Den kyrkliga intoleransen

Den kyrkliga intoleransen på 1800-talet var stor och ledde till att mängder av människor drabbades av samhällets vedergällningssanktioner. Nu är det klart, att om den ondskan som förkroppsligades i det kyrkliga systemet då skapade en stor skara martyrer på grund av förföljelsen, så tycker jag om vi drar ut konsekvensen, att den ondskan, som idag är så mycket mer raffinerad och omfattande, rätteligen borde ha skapat många flera martyrer. Ondskan förkroppsligad i det moderna samhället är ju långt mer avancerad än vad den var i 1800-talets Sverige, när människor förföljdes, ställdes vid skampålen, tvångshämtades till olika kyrkliga förrättningar, sattes i fängelse eller landsförvisades.

Det förunderliga är att under tiden som ondskan tilltagit, så förefaller martyrerens antal ha blivit allt färre. Vad beror det på? Har vi förlorat det element i den kristna verksamheten som i alla tider utgjort irritationsmomentet och stötestenen för världen? Har vi gjort oss av med det som skapat konflikt med och distans till världen, eller har väckelsekristendomen så genomgripande påverkat både enskilda individer och samhället dithän att samhället ändrat sina attityder?

ibland ställer jag uppriktigt frågan: Vad är det egentligen vi håller på med? Är vi kristna, eller leker vi kristendom i en slags sandlåda, helt utanför den verklighet vi borde leva i? Har vi skapat en idyll som är så verklighetsfrämmande, ofarlig och helt utan alla former av provokativa inslag, att inte ens världen har det minsta intresse av oss?

Är vi idag mer toleranta?

Det här är frågor som tvingar sig på mig. Jag tycker inte att vi kan leva fram i

en värld av hyckleri och skrymteri. Det är viktigt att vi kommer fram till sanningen, kan avslöja det religiösa spelet och demaskera vad som är nödvändigt. Det är väl inte bara i Sovjetunionen, i öststaterna, den muhammedanska världen eller i Latinamerika som ondskan finns koncentrerad? Våra länder är väl inte så kristnade att de nått ett kulturstadium, som utesluter alla primitiva reaktioner? Vi har kanske blivit så civiliserade att vi inte längre håller på med så billiga ting som förföljelse emot människor med andra uppfattningar än det allmänt etablerade. Har vi kanske nått det stadium i det pluralistiska samhället att vi tolererar allting?

Vi kan fortsätta och ställa frågor. Har man i vårt land kultiverat fram en tolerans som gör att man låter alla vara i fred med den tro de har? Man utsätter kanske inga människor längre för påtryckningar och utövar inte någon kontroll över medborgarnas tro och verksamhet? Eller existerar kanske idag inte längre orsaker till några konflikter med resultatet att medborgarna lämnats fria händer att tillbedja och verka fritt.

Det är kanske hellre så att de kristna inte längre bryr sig om att påverka andra människor. De kristna överskrider inga gränser, utan tar respektabel hänsyn till alla som inte tror. De kristna har kanske blivit så demokratiska, att de valt att "privatisera" tron och hålla den bara inom det område som samhället tilldelat.

En tyst överenskommelse

Det förefaller i alla fall vara så att vi som kristna bejakat osynliga gränser genom någon slags tyst överenskommelse med maktavarna i samhället. Vi har våra lokaler och kyrkor där vi får ha våra gudstjänster utan att någon stör oss. Där kan vi sjunga, tala, ropa, utöva samhällskritik eller säga vad som helst utan att någon ingriper. Men ingenting farligt när heller utanför kyrkväggarna. Väcks det kritik, går det ut i förfinade former så att ingen behöver bli allvarligt förrådd. Man gör bara ett inlägg i den allmänna debatten. Något omvändelsekrav ställs knappast.

Samma sak gäller våra möten. Vi får tillstånd till möten så länge de håller sig inom givna områden och på bestämda tider. Bara vi sjunger på ett sådant sätt att vi inte stör allmän ordning, är förutsättningen uppfylld för att vi skall få ha möten.

Så kan vi fortsätta att granska förhållandet inom andra samhällsområden. I vad mån är anstalterna, skolorna, sjukhusen och andra institutioner ett missionsfält? Församlingen kan visserligen inte etablera någon speciell sjukhus- eller skolmission, men ändå måste det finnas budbärare på dessa platser. Vilka skall då

forts. sid. 16

MIDNATTSROPET tar revansch!

Appell och vädjan från redaktionen

Under en period har vi haft möjlighet att testa våra resurser för mission genom etermedia. Närradion är ännu på sitt försöksstadium, men vi som engagerat oss jämförelsevis mycket i denna ganska krävande verksamhet, kan nog redan nu göra vissa betydelsefulla utvärderingar. Då står det klart, att satsningen sannerligen är väl värd sitt pris. Närradion får följaktligen inte bli en episod, utan fastmer förbereda en ny mediaepok i vårt land, då väckelsekristen förkunnelse också kan ställa anspråk och bli respekterad.

Dessa rader skulle emellertid inte i första hand behandla den nyaste kanalen för utåtriktad förkunnelse och mission, ty glädjande nog har spänningen och entusiasmen inför den nya evangelisationsmöjligheten mobiliserat medel och krafter för uppoffrande insatser för en i långa stycken mycket imponerande programproduktion.

Ingen missionsgren kan ersätta litteraturmissionen. Det talade ordet har naturligtvis stor betydelse. Men det skrivna ordet tränger igenom på ett mycket kraftigare vis. Det kan läsas om igen, det kan föras vidare utan förvanskningar. Tänk bara, hur vår tillvaro skulle te sig utan bibeln!

När man tänker på arbetet med litteraturmissionen år efter år, så går inte resultaten att jämföra. Vi har kämpat för att röja undan det som hindrat litteraturmissionen att ta fart. Ekonomiska, tekniska och personella svårigheter. Men det har varit väldigt svårt att komma igång. Motståndet har faktiskt varit något mer än vanliga och praktiska svårigheter. Det har varit sataniskt. Och just genom detta, har vi lärt oss förstå hur viktigt det var att övervinna. Litteraturmissionen är viktigare än något annat vi håller på med.

Nu har vi alltså förvärvat ett tryckeri. Det är utrustat från fotosättmaskin till skär- och falsmaskiner. Det innebär att vi kan utforma och trycka allt från böcker, skivomslag, småskrifter och traktater på olika språk - t o m på grekiska! De resurser som lagts i våra hän-

der, betyder en helt ny epok för vårt evangelisationsarbete.

Vi kan ta emot beställningar på traktater från syskon runt om i landet. Sänd oss ett textförslag, så trycker vi det antal du beställer! Så kan vi tillsammans evangelisera i din hembygd!

Med tryckeriet kan vi åta oss tryckeriarbeten av olika slag, och hoppas så småningom kunna bära kostnaderna för amorteringarna, och kanske till och med täcka en del av tryckkostnader för traktater och annat evangelisationsmaterial genom detta och ge litteraturmissionen en omedelbar och verkningfull revansch!

På kort tid har alltså nya möjligheter till evangelisation lagts i våra händer. Närradio och komplett tryckeri! Därför vill vi med frimodighet och iver vädja om hjälp. Utan stöd i bön och offer från syskon runt om i landet är vi ganska hjälplösa. Och utan delaktighet i evangelisationsarbetet genom kommission och traktatspridning, tappar vi modet. Låt oss tillsammans satsa vad vi har av krafter, tid och medel, så kommer det att lända till rik välsignelse för oss var och en, och till många människors frälsning!

Andra rörelseägda tidningar har i mycket stor utsträckning fått sin utgivning säkrad genom samhälleliga subventioner och stora annonsintäkter. Det är en väg Midnattsropet vänder sig emot, och därför under inga förhållanden kan tänka sig beträda. Midnattsropet måste stå helt fri och oberoende i förhållande till alla andra intressen än det att få vara ett brännaktuellt organ för väckelsekristen tro och mission. Så har Midnattsropet fungerat under provosamma perioder i bortåt tjugo år, och vi tänker inte väja för penningmånglarna och andra konfrontationer under den epok detta nummer av vårt aktade organ inleder.

Använd inbetalningskortet som följer med tidningen, och ge en riklig kärleks-, tacksägelse- och jubileumsgåva för ett underbart bönesvar - Midnattsropets eget kompletta tryckeri!

Jesus uppmanade vid ett tillfälle mänskorna till något så chockerande som att hata. De skulle dessutom göra det med lidelse och övertygelse. Man kan fråga sig vad det är för slags kristet budskap. Är inte världen tillräckligt fylld med krig och konflikter mellan nationer, grupper och individer redan, utan att också Fridsfursten måste proklamera hatet som en nödvändighet?

Så här säger Jesus: "Om någon kommer till mig och han därvid ej hatar sin fader och sin moder och sin hustru och sina barn och sina bröder och systrar, därtill ock sitt eget liv, så kan han icke vara min lärjunge."

Den som vill ta avstånd från kristendomen får här ett lägligt tillfälle att demonstrativt visa sig modern, upplyst och höjd över ett så primitivt stadium. Tanken är befängd, därför att människan är i verkligheten ytbehandlad av en kulturfernis som döljer någonting annat och mycket värre. Det skiktet är verkligen tunt och skört. Det skulle inte så mycket till förrän kulturfernisen spricker och det gamla vildjuret med sina rovtänder och horn blickar fram.

Fatta nu detta tal rätt! Bakom den kultiverade människans yttre döljer sig den demoraliserade och demoniserade människan. Utan sin ursprungliga identitet degenereras människan till ett animaliskt driftsdjur.

Maktförskjutning

Utvecklingen började på ett tidigt stadium. Då mannen föll, bröts de naturliga relationerna mellan honom och Gud. I stället för att tillbedja sin Skapare, började mannen tillbedja sig själv. Det ledde till inte bara en perspektivförskjutning, utan även till en maktförskjutning. Centrum blev periferi och periferi blev centrum. Gud som var centrum blev, för mannen, periferi. Mannen som var i peri-

Mannens och kvinnans frigörelse

Av Arne Imsen

Kvinnosaksrörelsen som kämpar för kvinnornas frihet har sin utgångspunkt i människan och framför allt i syndafallet. Därför kommer kvinnosaksrörelsen aldrig att nå fram till något annat än fallets resultat, dvs. man kommer aldrig att lösa de djupareliggande problemen. Kvinnokampen kommer inte att leda fram till kvinnans frihet, utan bara att hon binds upp av nya lojaliteter i en ny trälldom.

ferin, intog själv centrum. Så började kretsgången omkring honom själv och hans eget jag, hans eget revir, hans egen makt, egendom och hustru.

Det var i det läget Gud sade: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd!" Som väl var, skulle en del av den kraft som mannen annars skulle ha använt i det ondas tjänst, sublimeras i ett arbete. Gud ville frälsa honom genom att ge honom, inte ett beredskapsarbete, utan ett arbete som skulle beröva honom en del av hans väldiga kraft. Fortfarande ville Gud använda människan i sin

återerövringskamp mot ärkefienden, satan. Jorden skulle återerövrats från satan och bli en ny besittning för den himmelska härligheten.

Mannens första bostad var paradiset. Då han föll, förändrades situationen radikalt. För att mannen inte skulle omintetgöra paradishärligheten genom sin väldiga krafts väsen, drevs han ut därifrån. Han skulle inte sprida den nya smittan, synden, och som en följd därutav, döden, in i lustgården. Gud satte själv två keruber med eldssvärd vid porten, och mannen kom aldrig in mer.

Doris Höglander:

Gudsfruktan gagnar till allt

"Ty lekamlig övning gagnar till litet, men gudsfruktan gagnar till allt; den har med sig löfte om liv, både för denna tiden och den tillkommande." (1 Tim. 4:8).

Aposteln Paulus påminner oss i denna bibelvers om någonting som gagnar till allt, och som har med sig löfte om liv både för denna tid och för den tillkommande. I jämförelse med detta säger han att lekamlig övning gagnar till litet.

Finns det då verkligen någonting som gagnar till allt?

Ja! Gudsfruktan gagnar till allt! Denna gudsfruktan innebär att man tror på allt Guds ord och att man tror och accepterar Guds frälsnings-

Därmed gick mannen ut på jorden utan Gud, men förlitande på sin egen styrka. Han hade förlorat sina tidigare relationer med himmelen. Han hade bara sitt eget namn, Adam, som betyder "av jord". Utan ånglabevakning och skydd drog han ut över jorden. Han hade bara de vapen som han själv utrustat sig med.

På samma sätt förlorade kvinnan sina naturliga relationer till Gud och kom in i ett perverst förhållande till sin man. Det ohyggliga inträffade att kvinnan blev pervers i sin kärlek till mannen. Då fick hon löftet att hon genom att föda barn skulle frälsas.

Kvinnan hade emellertid givits åt mannen, inte för att hon skulle vara hans trälkvinna och förtryckas eller nedvärderas, utan för att bli hans hustru. Hon skulle vara en del utav honom. Tillsammans skulle de bilda en harmonisk enhet. Hon var född för att hjälpa honom, men inte i första hand med tanke på hans materiella välbefinnande. Hon var skapad för att bringa fullödighet i gudstillbedjan. Mannen kunde inte ensam tillbedja på ett så fullödigt sätt som Gud väntade sig. Han behövde hjälp, sådan som honom hövdes. Med fadern, modern och barnet tillsammans skulle det bli en tredimensionell tillbedjan. De bildade tillsammans en harmonisk och organisk enhet.

Frälst genom att föda barn

Då kvinnan föll, kom alla hennes relationer till Gud att påverkas på ett katastrofalt sätt. Gud gav dock henne ett löfte. Genom att föda barn skulle hon frälsas. Samtidigt ställdes hon under ett villkor, som i våra öron låter förfärligt. Till kvinnan sades det nämligen: "Till honom (mannen) skall din åtrå vara, och han skall råda över dig". Det var ett villkor som sedan mannen, denne vilddjursnatur, i alla generationer maximalt utnyttjat i Guds namn.

Det tillkom alltså en ny dimension i förhållandet mellan mannen och kvinnan efter fallet. Förhållandet utvecklades till en ren perversion, något sjukt, som tidigare aldrig existerat. Mannen blev sin egen gud, men samtidigt kvinnans gud. I stället för att söka det himmelska först, sökte de sitt eget. De byggde upp sitt eget jordiska paradiset, men skapade också sin egen olycka.

Förödmjukande

Kvinnan underkastade sig den mest förödmjukande behandling. Hon blev förnedrad och utstött. Ibland blev hon sämre än mannens tjänare. Andra gånger fick hon sämre lott än mannens husdjur. Hon fick ibland ingen rätt till fast egendom och fick inte arva. Hon placerades helt utanför männens gemenskap och betraktades som en lägre stående varelse.

I denna situation grep Gud in. Upprättelsens ögonblick kom, då Jesus trädde in i världen med förlossningens budskap. Han kom inte för att frälsa halva släktet, utan hela. Han kom inte för att bekräfta mannens makt eller att bekransa honom för hans historiska insatser i mänsklighetens tjänst. Jesus kom för att reducera mannen till det som han egentligen var. Ja, han kom för att sänka höjderna, höja djupen och skapa en jämlik och öppen gemenskap på samma villkor.

Då Jesus trädde in i världen, gjorde han upp med mänskligheten på alla områden. Det gällde också alla onormala förhållanden i hemmet. Han tog itu med de skadade relationerna mellan man och kvinna i grunden och på hemmaplan. I konkreta termer fäste Jesus människornas uppmärksamhet på grundorsakerna till problemen. Den som skulle bli Jesu lärjunge måste överge alla egenartade men sjuka samlevnadsformer, och sluta söka applicera förvända familjemönster på det

nya livet. Den som skulle komma till Jesus måste hata allt det perversa, sjuka och onormala.

Olyckligt bundna till varandra

Om vi finge blicka in i alla enskilda familjers liv, skulle vi förmodligen få många exempel på missförhållanden. Vi är mer eller mindre olyckligt bundna till varandra. Föräldrarna är i olika avseenden onormalt fästa vid sina barn. Antingen har de orimliga krav, eller så är de orimligt slappa. Antingen kräver de för mycket, eller så struntar de i att ställa krav. Föräldrarna vet inte riktigt hur de skall fostra sina barn, därför att de har falska ideal. De har förutfattade meningar om uppfostran och om vad hem, lycka och glädje är. Ibland splittrade i olika intresse- och andertingningar, söker de sig självmant åt olika håll, då de inte av tillvarons egen centrifugalkraft slungas bort ifrån varandra.

Fastän makarna bor tätt tillsammans, som de moderna och tränga lägenheterna tvingar dem till, fastän de umgås med varandra varje dag, har de förlorat möjligheten att nå varandra. De kan diskutera ekonomiska frågor, skatteproblematik, kärnkraft och andra problem, men kan inte bedja och lova Gud tillsammans. Ibland sätter känslokylan in och gör hemmet till en helvetets förgård, där det är så kallt att makarna upphör att tala med varandra. De rör sig på samma yta, har fysisk kontakt, men lever trots allt ljusår ifrån varandra. Det är en fullständig onormal och sjuk situation.

En dag kommer Frälsaren in i hemmet, kallar på maken och inbjuder till frälsning. Strax bildar övriga familjemedlemmar en slags mur omkring honom. De blir

forts. sid. 20

plan.

Guds stora frälsnings- och för oss enda försoningsväg, mellan Gud och människan är Jesus Kristus, Guds egen Son, som blev sänd hit ner till oss och tog sin boning ibland oss. Han föddes av jungfru Maria och blev avlad av den helige Ande.

Det största som hänt

Så Gud har verkligen gjort allt för oss. Det största som någonsin hänt mänskligheten var när Gud, himmelens och jordens Skapare, lät sin Son ge sitt liv i döden och tog din och min synd på sig. Detta gav oss möjligheter att åter komma i den gemenskap med Gud, som för

syndens skull blev bruten. JESU DÖDGER OSS LIV!

Guds ord talar på flera ställen om löften om liv, som vi har i Jesus Kristus. Jesus säger att såsom Moses, under Israels barns ökenvandring, på Guds befallning hängde upp en kopparorm, och var och en av de ormsstungna som såg upp på ormen fick liv och hälsa igen. På samma sätt blev Människosonen, Gudas-sonen, upphängd på ett kors, för att var och en som tror på honom inte skall förgås utan ha evigt liv.

Jesus kommer snart!

Den stund jag tror och tar emot Jesus som min frälsare, föds detta

nya liv av evighet i mig. Jag får del av härligheten från Gud, som för syndens skull blev borttagen från människan. Jag blir fylld och ledd av Guds Ande. Ett tempel blir jag åt den helige Ande. Han bor nämligen inte i tempel som är gjorda med händer utan i människor, som är renade i Jesu blod. Då tillhör jag också Gud i evighet. Jesus kommer tillbaka och hämtar dem som hör honom till, och jag får då, av nåd, gå in i den plan som han har för mig i evighet.

Sök också Du genom Jesus denna gudsfruktan, som gagnar till allt. Och du får allt med Kristus, som innebär liv och övernog för denna tid och för evigheten.

Lennart — ett år med Radio Maranata:

Mitt liv är att leva för andra människors frälsning

Text: Stina Fridolfsson Foto: Nils Högländer

Efter första årets utvärdering måste vi konstatera att radiomissionen varit en källa till uppmuntran, förnyad vision, kontakt med helt nya kategorier människor och många härliga frälsningsmöten. Radio Maranata är den kanal som stimulerat oss till nya trosskärp. Vi upplever hur vårt land verkligen har en speciell sökningstid, ett nådestillfälle just nu.

Det är nog svårt för den som inte varit engagerad i inspelningsarbete att förstå hur många timmars arbete som krävs för att producera varje program. Vilka övermänskliga arbetsbördor som legat över de få som haft sådant tekniskt kunnande att de helt enkelt måste ställa upp vid varje inspelning för att få det att fungera!

Särskilt första halvåret, då vi alla var orutinerade, verkade tanken på direktsändning som ett ogenomförbart äventyr. Det var innan vi hade studion klar. Ja, Radio Maranatas historia är en berättelse om mirakel på mirakel. Hur ungdomar genom Guds kraft kämpade dygnets flesta timmar för att samtidigt bygga studio, göra program, och få in medel för de kostnader som verkligen inte var små.

Reportageprogram

Jag minns ett tillfälle, då Bo Högländer och jag skulle göra en halvtimmars reportage om Gamla Bro. Vi hade bara en dag på oss. Programmet skulle sändas på kvällen. Ingen av oss var på speciellt bra humör, och vi traskade litet vresigt iväg med kassettdäcket för att göra några intervjuer till att åskådliggöra olika arbetsgrenar i vårt sjudande evangelisationscenter.

Så kom vi ner till studion, där Lennart Granqvist, vår duktige tekniker, som nu i sin tur fått lära upp flera andra, satt och arbetade med ett program.

Vi började litet trevande ställa frågor till honom, med mikrofonen i högsta hugg:

— Lennart! Hur kom det sig att du började i Radio Maranata!

Lennart vände sig långsamt om i stolen, hakade ner hörlurarna från öronen till en krans runt halsen. Och började stillsamt förklara:

Genom närradioverksamheten har vi fått oerhörda möjligheter att nå ut med evangelium. Vi började i Stockholm vid närradiostarten för ett år sedan. Därefter kom Jönköping, Karlstad, Göteborg, Kumla, Järva, Sandviken, Umeå och Eskilstuna. Nu står Malmö på tur. Det handlar om miljontals människor som vi har tekniska möjligheter att nå. Men det handlar också om enorma arbetsinsatser och stora kostnader för teknisk utrustning.

Lennart Granqvist vid sin arbetsplats i kontrollrummet. Där har han tillbringat många timmar...

—Jag har litet erfarenhet av elektronik sedan tidigare, och det var väl orsaken till att jag började med inspelningar när vi kom igång med radiosändningarna i Stockholm. Sedan har det blivit så att jag stannat kvar och sett det som min uppgift att ta hand om den tekniska delen av radioarbetet.

— Hur kom du hit då? Du skaffade väl inte in de här kunskaperna just för Radio Maranata?

Dags att vända om

— Nej, dem fick jag ett par år efter grundskolan. Jag siktade in mig på en karriär inom något elektroniskt yrke. Jag

var på väg ut i förvärvslivet för att skaffa mer kunskaper genom olika kurser. Ja, jag kände mig ganska hemma inom yrkeslivet, och kom samtidigt bort ifrån församlingslivet. När jag upptäckte det, så tyckte jag det var dags att vända om. Genom olika tillfällen kom jag till en bibelskola som Maranata hade. Det jag då fick reda på, det gjorde att jag kastade om.

Radio Maranatas reportrar glömde stressen och kände att vi stod på helig mark.

— Vad var det i bibelskolan som fick sådana radikala konsekvenser för dig, att du lade om hela livet?

forts. sid. 22

**Ulla Johansson,
föreståndare för Pilgrimshem**

Här har vi fått leda människor från hela världen till tro på Jesus

forts. från sid. 3

tanke på att du egentligen är sjuksköterska?

Ulla log litet, och svarade eftertänksamt:

— Jag är tacksam för min utbildning. Jag fick ju lära mig bädda ordentligt! Och över huvud taget ordning och reda. Jag blev sjuksköterska med ambitionen att få hjälpa människor. Sedan mötte jag maranatabudskapet. Väcktes med förkunnelsen om församlingens upprättelse och Jesu tillkommelse. Man har ju fötts in i församlingen och vuxit in i uppgifterna. Det här är min tillvaro - mitt liv.

Det har betytt så enormt mycket för mig att få fostras i församlingen att ge sig ut för andra människor. Grunden är ju den urkristna förkunnelsen - urkristet församlingsliv. Det har blivit så naturligt för mig att just den här uppgiften bara blev min - den blev liksom ett med mitt liv.

Ulla blir litet skär om kinderna, ögonen tindrar, och plötsligt är hon riktigt talför:

— Jag minns hur det var ibland när jag gick här ensam och kämpade och städade. Man blev ju trött, och vardagen kunde vara jobbig. Man hade inte en människa att gå till. Men då mötte mig Gud mer än en gång, mitt i vardagsslitet. Jag fick sån glädje i tjänsten. Jag låg på knä och skurade trösklar för Jesu skull. Tröttheten övervanns. Vi är ju inte trälarna. Vi har inte något yttre tryck som säger att vi måste göra det och det. Vi har en *inre* drivkraft. Vi lever ju i den här underbara friheten. Att tjäna varandra. Och i allt tjäna Jesus. Så blir ju också gemenskapen något dyrbart och oersättligt.

Vi satt tysta en stund. Det mesta var ju liksom sagt. Det viktigaste.

— Om du plötsligt skulle åka ut härifrån - inte få arbeta och leva i den här gemenskapen längre...?

— Det är ju bara så att det finns ingenting annat. Det här är mitt liv! Och jag önskar bara att ännu mer få vara med och kanalisera Guds kraft i församlingen. Att Guds kraft blir mera mäktigt påtaglig genom mig och genom alla.

Ulla hastade iväg till sina uppgifter, och jag satt kvar på gården och filosoferade. Så är det förstås. Det är tjänandets glädje som är hemligheten till den utstrålning och kraft man känner på Gamla Bro. I den här fruktansvärda vilddjursstaten, där människorna ropar: Giv hit! Giv hit! och kräver bättre och bättre standard på bekostnad av andra nationers nödort, har Gud placerat oss för att presentera hans rike, där det heter: Se, min tjänare skall hava framgång! Guds tjänare. Kristi livegna! Som av fri vilja, med kärlekens tvång ger sitt liv för Jesus. Och inte bara med ord och en diffus gudstjänst, utan, som det står i Johannes första brev: "Därför att han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna."

Så stark är den drivkraften, att Pilgrimshem fått "döttrar" i Örebro, Gärdshyttan, Mörlunda och Jönköping. Fler är på gång, och vi fröjdas verkligen med brinnande evangelisationsnit, för vi vet att varje fotsbredd av landet vi intar är vårt! Varje hotellrum kan förvandlas till en bönecell och frälsningskammare!

SERVERINGEN

Hemlagat med besked! Sonja Sandvik lägger upp mat åt både storfamiljen och serveringens gäster.

KLARA TONER

I Klara Toner bjuder Elsy Söderberg ut evangelium i skrifter, kassetter och grammfonskivor.

BRÖDBODEN

Under strejken kunde stockholmaren få tag i hembakat bröd på Gamla Bro. Här står Inger Norén i den provisoriska brödboden och bjuder ut det goda brödet som hade strykande åtgång. På Gamla Bro var det varken strejk eller lock-out...

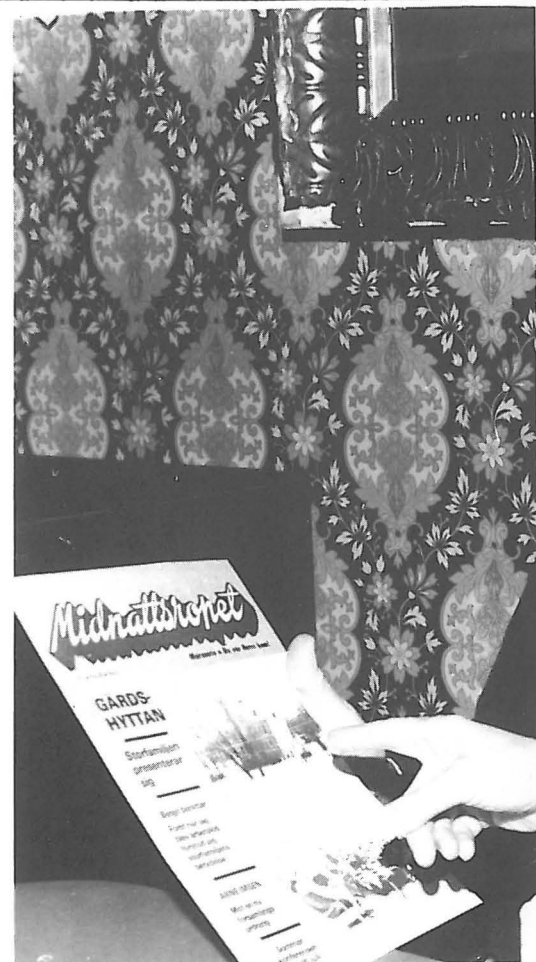
Likadant är det med Pilgrimsboden och serveringen. Liksom både Pilgrimsboden och Gamla Bro servering fått ha som sin stora uppgift att betjäna syskonen som har sitt dagliga arbete på Gamla Bro, så har man också där fått uppleva tjänandets glädje och välsignelse. Människor har kommit, upplevt anden, och börjat fråga efter Gud.

Vi ser hur Gamla Bros butiker, servering och hotell får utgöra mönster för arbeten i andra städer, besjälade av samma ande och med samma fruktbärande resultat. Det är väckelseluft över landet! Gamla Bro bär frukt!

En man sänd av Gud

Text: Stina Fridolfsson Foto: Hans Brynte

När en så angelägen tidning som Midnattsropet skulle övervinna hindren för att starta egen utgivning, räckte det inte med skickliga fackmän. Det behövdes någon som förstod att kampen inte först och främst stod mot tekniska eller ekonomiska svårigheter. Mot kött och blod. Utan att kampen står mot ondskans andemakter i himlarymderna. En man sänd av Gud. Och i den här situationen sände Gud Tore Eriksson.

Som vanligt kommer de hem sent från tryckeriet. Mikael, André och Tore. Serveringen på Gamla Bro är redan stängd, och middagsmaten - om det finns någon kvar - är kall. Men Mikael kan det där med kök sedan han bodde i Forsheda och hjälpte till i storfamiljens bar där. Han går in i köket, avslutar sitt dagsverke med att laga mat åt sina kompanjoner. Stekt rödspätta och potatis smakar gott efter en lång arbetsdag på tryckeriet. De sitter och skämtar och pratar. Man kan tro att det är tre jämnåriga pojkar som sitter och mumsar, ivrigt pratande i munnen på varandra. Men Tore är faktiskt nästan fyra gånger äldre än pojkarna. 73 år fyllda. Efter maten åker pojkarna hem, och stupar trötta i säng efter ett gott dagsverke, för att orka hänga med Tore i morgon bitti igen. Tore har ett rum på Pilgrimshem, och han sitter ytterligare ett par timmar och pratar med dem som har jourtjänster i huset över natten, eller någon gäst som är sen och pratglad.

Ung på nytt

När vi i Midnattsropet ska presentera arbetarna som gör det möjligt för oss att själva trycka tidningen, är det självklart att Tore kommer först. Det är förunderligt att höra honom berätta om sin väg till Maranata - och Midnattsropet. Det är som om hela hans liv varit en förberedelse för denna pionjärsats. Och jag tycker att

Tores exempel måste vara en väldig uppmuntran för andra äldre syskon runt om i vårt land som har ett brinnande hjärta och känner sig avskärmade från möjligheter att tjäna Gud för att de är gamla. I Tore ser man verkligen sanningen i bibelordet om att man kan bli ung på nytt såsom en örn.

Tyckte att det var hyckleri

Tore Eriksson kom från ett sekulariserat hem på Söder i Stockholm. Han ville inte konfirmeras, trots att alla hans syskon följde den traditionen. Men Tore hade ett ärlighetskrav. Han tyckte det var hyckleri att konfirmeras då han ändå inte trodde. I skolan hade han en präst som kristendomslärare. Tore tyckte att allt prästen sa och gjorde var bedrägeri, och han blev väldigt cynisk gentemot kyrkan.

Tore var en glad och utåtriktad yngling. Han var "tangokavaljer", som han själv uttrycker det med glimten i ögat. Och så spelade han med i ett kapell på olika dansföreställningar.

Så började provningarna. Hans fästmö blev svårt sjuk och måste opereras. I åtta månader fick hon ligga, och var tagvis mycket nära döden. De skrev brev åt varandra, och kunde genom den allvarliga verkligheten inte undgå att börja tänka på de eviga tingen. Under den här tiden började Tore litet trevande bedja till Gud. Så småningom kryade hans fästmö på sig,

och de gifte sig. Allt borde ha blivit frid och fröjd. Men så kom en annan fiende in och störde deras lycka. Det var spriten. Tore blev allt mer förslavad i alkohol. Det blev tal om skilsmässa. Att fortsätta samlivet verkade omöjligt i den här situationen.

Men så en dag, då frun var borta, kom Tore att få tag i en bibel som låg där i hemmet. Han slog upp första sidan och läste: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord." Och just detta ord kom över honom så mäktigt, att det ledde honom till frälsning. Egentligen kunde Tore inte alls förstå hur detta kunde komma sig, men efterhand anade han allt mer vilken obeskrivlig allmakt och oändlighet det är förborgat i detta ord. Jesus var med redan i skapelsen. Och Tore blev fylld av Guds härlighet. Helt oförklarligt - men inte dess mindre verkligt.

Sedan gick Tore till pingstkyrkan, och Allan Törnberg bad där till Gud för honom. När han kom hem efter mötet, så tittade frun skarpt på honom:

— Nu har du i alla fall blivit vad man kallar frälst! utbrast hon. Tore riktigt sken, han liksom återspeglade Guds härlighet. Så böjde han knä vid sin lille pojkes säng:

— Nu ska jag bli en riktig far för dig! sa han med rörelse och allvar. Och Tore hade verkligen blivit en ny skapelse. Lasterna var helt borta. Ett nytt liv hade börjat.

Hela släkten såg hans förvandling, och det blev kedjereaktion. Frun och svägerskan blev frälsta några dagar senare. Och

Så har det äntligen skett! Midnattsropet från eget tryckeri! Tore Eriksson visar upp första tidningen för MR:s Stina Fridolfsson.

Tore berättar om detta med ett lidandes skimmer i ansiktet, och blir tyst och vemodig.

Så kom Maranata

— Till sist orkade inte Tore mer. Men då kom Maranata till Karlstad. Tore var mycket skeptisk till maranataväckelsen. Han hade hört så mycket underligt om Maranata. Och personligen var han inställd på att slå sig till ro resten av livet. Han målade tavlor och spelade sin fiol. Han var ju nu pensionerad, och hade väl rätt att vila. Men hur det var, så kom han på ett maranatamöte. Där, i den enkla möteslokalen stod ett piano och ropade efter någon som kunde hjälpa till i gudstjänsten med att spela. Tore kunde inte sitta stilla utan hoppade fram och spelade till Herrens ära. Och han började plötsligt uppleva något som han längtat efter. Det var den enkla och innerliga syskongemenskapen.

— Gud har visat mig så mycket den här tiden. Det är som om jag fått nytt liv. Jag fick tillbaka förtroendet för Guds folk. Så började Gud tala till mig om Midnattsropet. Jag fick inte sova om nätterna. Och så började jag driva på syskonen om att vi borde göra så och vi borde göra så för att klara av tryckningen själva. Men det stötte på ett våldsamt motstånd. Jag förstod att satan var vred. Mitt under det att vi skulle trycka första tidningen blev jag sjuk. Jag hade fruktansvärt ont i hals och bröst, kunde knappt andas eller sova. Det var en svår influensa. Jag kunde inte ens prata. Men när jag såg hur ungdomarna stod och kämpade på nätterna för att övervinna svårigheterna med tryckningen, så kunde jag inte förmå mig till att gå hem i förväg. Gud gav kraft, och tidningen kom fram!

Våra unga bröder som fått nåden att arbeta tillsammans med en pionjär som inte sparat sig natt eller dag för Guds verk, kan nog intyga att trosstyrka och inspirationskälla - när det gällde att erövra detta fält för att nå ut med evangelium - det har varit Tore Eriksson. När en så viktig tidning som Midnattsropet skall övervinna ett stort motstånd för att klara av fortsatt utgivning och höjd upplaga, då räcker det inte med en skicklig fackman, även om det också är nödvändigt. Det viktigaste för att övervinna hindren var någon som förstod att kampen inte först och främst stod mot tekniska svårigheter eller kött och blod, utan mot ondskans andemakter i himlarymderna. En man, sänd av Gud. Och den mannen var Tore Eriksson. Och det är med stor och ödmjuk glädje vi i fortsättningen distribuerar tidningen Midnattsropet som första produkt från Pilgrim Press.

ytterligare någon tid därefter svågern och deras barn.

Tänk om...!

Vi satt i serveringen och samtalade, Tore och jag.

— Tänk om jag inte lämnat mig åt Gud den gången... Så viktigt det är att man lyder Gud och gör som han säger. Då får man ju också leva för andra. Egoismen blir övervunnen, när man får engagera sig för och lösa ut andra för Guds rike.

Ja, Tore fick verkligen vara nyckelperson för hela sin släkt. Tore arbetade inom tryckeribranschen. Han var boktryckare. Men med det omätliga intresset för allt här i livet - det intresset som tydligen är ett karaktärsdrag för Tore, så kunde han inte nöja sig med det. Han lärde sig allt som hade med tryckeribranschen att göra. Plåtframställning, layout, offsettryck, sättning, osv. En hel massa yrken, egentligen. Med en nyfiken läggning hinner människan lära sig mycket på 70 år.

Och Tore var inte bara nyfiken och intresserad. Han blev skicklig och erkänd. 1930 hade han ett par trycksaker på Stockholmsutställningen. Tore beskrev för mig vad det var, men jag vågar mig inte på såna avancerade beskrivningar för Midnattsropets läsare - särskilt när jag egentligen inte fattat vad det handlade om. Men komplimenterat och fint var det!

Förutom sitt arbete, som Tore alltså skötte med bravur, var han ivrigt och träget

engagerad i församlingen. Han sjöng och spelade fiol, piano, mm. Och så var han musikledare. Men det var bråkigt i församlingen. Man började syssla med partipolitik. Och när de ledande bröderna i pingströrelsen också ordade för att bröderna skulle göra vapentjänst, blev det för mycket för vår radikale broder. Han lämnade pingströrelsen och engagerade sig i en fri församling.

Kämpade för en fri församling

Tores berättelse om hur han deltog i kampen för att bygga upp en fri församling i Karlstad är egentligen värd ett reportage för sig. I tre års tid åkte Tore varje vecka till Karlstad och hade möten.

— Vi tog aldrig upp kollekt och begärde aldrig reseersättning. Men arbetet bars upp genom offer och människor som gav sig själva. Lördag förmiddag åkte vi från Stockholm, och kom tillbaka söndag natt. Det var fri hastighet på den tiden, så det gick undan på vägarna!

Till slut blev det naturligtast för familjen att flytta till Karlstad. Och väckelsens eld brann. På vintrarna döpte man i badhuset, och på somrarna i sjön. Det var enkla möten. Många blev arga. Andra blev glada. De religiösa blev heliskna. De tyckte att mötena var rena vilda västern. Men Gud frälste syndare. Men så kom tider då ulvar kom in i församlingen och förstörde verket.

*En m
är pass*

Första Midnattsro

André Widén poserar stolt invid tryckpressen med de första sidorna av Midnattsropet.

Här drar André igång pressarna

Äntligen står de då där, tryckpressarna i det nyinköpta tryckeriet i Blackeberg, en stockholmsförort. Dovt dunkande spottar de fram tidningssidorna i regelbunden takt genom valsarna. Tryckpressar, kameror, skärmaskiner, ljusbord, mm. med högsta professionella kvalitet står till förfogande i ett väl inarbetat och erkänt tryckeri.

En glimt av stolthet lyser från André Widéns ögon när han visar oss omkring i de nyerövrade lokaliteterna. Trots de unga tjugotvå åren är han något av en pionjär ibland oss i tryckarbranchen. Vi minns hans trycksvärtade händer och rödkantade ögon i dåligt luftkonditionerade lokaler i Örebro. Dålig teknisk kvalitet och bristande kunskap ersattes oftast av brinnande vilja att få fram traktater, småskrifter, affischer i tid till möten och konferenser.

I höstas tändes det dock något av ett hoppets ljus. Några tryckpressar inköptes förmånligt och en lokal anskaffades i Jakobsberg. Möjligheterna för bättre arbete utökades betydligt samtidigt som blickar med förnyad vision spanade efter ett tryckeri med fullgod kapacitet att klara tryckandet av Midnattsropet.

När vi nu ser André i Te-Kå Offset AB lokaler i Blackeberg kan vi inte annat än tacka Gud för de nya vägar som öppnats och lyckönska till fortsatt arbete i Guds verk. Kärlek till litteraturmission och tryckarbete hindrar dock inte att André gifter sig i pingsthelgen med en annan av Midnattsropets trogna medarbetare, Carina Nilsson från Örebro, medan valsarna rullar vidare mot ett hoppande tjugonde jubileumsår.

stolpe
rad....

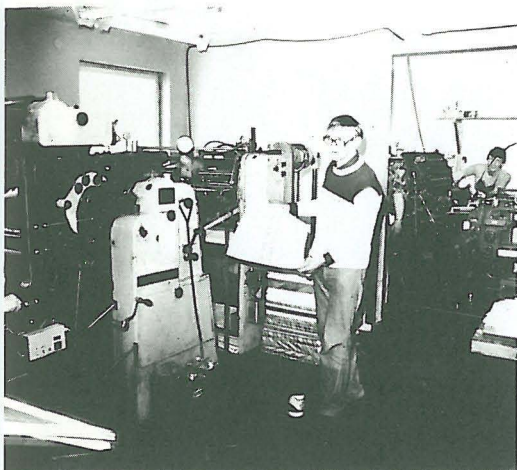
et på eget tryckeri!

Foto: Hans Brynte och Mats Emanuelsson

Den tidigare ägaren av tryckeriet hade mycket avancerade tryckarbeten på gång, färgkartor, planscher, m.m. Här funderar Tore, André och Mikael på hur även Midnattsropet skall kunna tryckas i färg.

Maskinhallen i det nya tryckeriet i Bromma. André, Mikael och Tore i fullt arbete.

— Man blir ju aldrig fullärd i Guds rike, säger Mikael. Nu får jag lära mig tryckandets ädla konst och det är jag verkligen tacksam för.

Fantastiskt att få trycka Midnattsropet själv

Av Maj-Christine Ögren

Mikael Eliasson från Forsheda i Småland är den som ska hjälpa André och Tore i det svåra tryckarbetet av Midnattsropet.

— Ja, nu har jag bytt ut matlagningen mot arbetet på vårt eget tryckeri, berättar Mikael vid ett samtal i serveringen på Gamla Bro. Tiden i Forsheda var otroligt lärorik och nyttig, man fick verkligen lära sig att arbeta och att förtrosta på Guds kraft från varje dag. Men man blir ju aldrig fullärd i Guds rike. Nu får jag lära mig tryckandets ädla konst och det är jag verkligen tacksam för.

Första Midnattsropet

Mikael och André sköter alltså maskinerna i församlingens nya tryckeri i Stockholm, och det var en glädjedag då man kunde trycka det egna numret av Midnattsropet. Fast de båda bröderna har haft verklig sakkunnig ledning av broder Tore Eriksson från Karlstad som ju har många,

många års erfarenhet av sådant här arbete.

— Det är fantastiskt att få lära sig nya saker hela tiden, fortsätter Mikael. Att få lära sig utträta något verkligt praktiskt med sina egna händer, det är värt så mycket. I hela mitt liv har jag tyckt om att verkligen ta i, och det får man sannerligen lära sig i den här gemenskapen. Här finns ingen arbetslöshet. Nu när vi lärt oss det här arbetet ordentligt så ska vi också trycka beställningsjobb, och det finns redan ett brett kundunderlag.

— Men jag skäddar inte så värst långt framåt i tiden. Jag har fått lära mig att ta en dag i sänder och se hur Herren leder. Det viktigaste är att man får känna den här befrielsen att vara så fri ifrån allting att ingenting binder den dagen Jesus kommer.

Mikael är dock ytterst noga med att poängtera att mötena går före allt praktiskt arbete för honom.

— Det är ju därför vi lever här på jorden, för att sprida kunskapen om Jesus vidare. Vi får ju akta oss så att inte vårt kristna liv blir fyllt av enbart praktiskt arbete. Det är

forts. sid. 22

ÖREBRO - Järntorgsgatan 7

● LATORP

Humlegården, Latorp, är storfamiljens hem utanför Örebro. Där brukar också Maranataförsamlingen ha förmiddagsmöten på söndagarna.

Adressen är:

Humlegården, Latorp
710 15 Vintrosa
Tel. 019/964 72

● KUMLA

I Kumla pågår närradiosändningar. Radio Maranata har sin studio på Trädgårdsgatan. Där ligger också butiken Nytt och Begagnat, som säljer andrahandskläder. Man kan även köpa skivor, kassetter och Midnattsropet.

Adressen är:

NYTT OCH BEGAGNAT
Trädgårdsgatan 1, Kumla
Tel. 019/700 25
RADIO MARANATA
Box 4, 692 01 Kumla
Tel. 019/700 25

● ÖREBRO

Här på Järntorgsgatan 7, 1 tr (porten t.h.) finns Pilgrimsheim i Örebro med möjligheter att hyra rum för natten. Här går det också bra att hyra rum för flera månader i sträck till en ringa kostnad.

Affärslokalen görs ibland om till möteslokal under helgerna. En trappa upp finns församlingsvåningen, dit vem som helst är välkommen.

Adressen är för **PILGRIMSHEIM**:
Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro
Tel. 019/14 52 45

RADIO MARANATA

över Kumla 94,3 MHz
Månd. onsd. fred.
kl. 20.30 - 21.30
Tisd. torsd. lörd.
kl. 10.00 - 11.00

»Nu är det heliga krigets tid...»

Rapport från Örebrokonferensen

“Urkristet församlingliv - NU..” Mottot för konferensen lyste emot oss överallt på gula affischer och traktater i hela stan. Det var alltså konferens i Örebro 12 - 16 mars. En betydelsefull, dyrbar och på många sätt annorlunda konferens.

Från olika grupper och storfamiljer, från Norsjö och Umeå i norr, till Göteborg i söder kom vänner, ja, även från Norge kom Jan Egil Hafsaahl med en buss vänner för att delta i konferensen. Man kom för att få nya marschorder, slipa vapnen och lära strategi. För visst handlade det om krig och nog förstår vi att vi verkligen lever i en ödesmättad tid. ”Nu är det heliga krigets tid...” sjöng vi, anförda av en ”fanatisk” skara gerillaledare

Guds rike är inte av denna världen... Det kände och förstod vi påtagligt höll på att bli verklighet också för oss. Jesus kom för att frälsa från religiösa, politiska och ekonomiska system. Han startade en ny motståndsrörelse. Följ mig, sa han. Det gällde kommande uppgifter. Att bli ljus

forts. sid. 22

Örebrokonferensen blev annorlunda på många sätt. Torgmötet inne i stan fick överraskande inslag. Här är det gatuteater med Peter Ögren i rollen som åklagare.

Maranata- budskapet till Skåne

Det var den 6 maj vi satte oss på tåget vid Stockholms central, Greta, Lisa och Mikael Brynte och Karin Setterman. Målet för vår resa var Malmö, och det var med stor spänning och många förväntningar vi intog vårt nya hem, en hyreslägenhet i ett 4-våningshus i Slottsstaden.

De första dygnen hade vi enbart en varsin madrass och sovsäck, men efter ytterligare några dagar så kom även det enorma flyttlasset. Det var efter en händelserik resa på de sydsvenska vägarna, med flera punkteringar som följd, som Hans Brynte och resten av barnaskaran dvs. Johan, Jakob och Petrus, nådde Malmö 03:00 en söndagsmorgon. Med på resan var också Verner och Anita Eriksen för att hjälpa till den första tiden.

Vänner härifrån har tagit kontakt med oss och hälsat storfamiljen välkommen. Vi har upplevt det mycket inspirerande att det finns vänner som vill vara med och stödja arbetet, och som vill delta i evangelisationen för att föra frälsningsbudskapet vidare.

Så här i begynnelseskedet har vi naturligtvis många planer och idéer hur vi på bästa sätt ska utnyttja de resurser som står till vårt förfogande.

Strax intill lägenheten, i samma hus, har vi en affärslokal med flera mindre utrymmen. Där finns utmärkta möjligheter att bedriva hemundervisning med barnen, den s.k. Pilgrimsskolan, och så snart möjlighet ges ämnar vi använda oss av närradiosändningar, Radio Maranata, för att nå ut med Maranatabudskapet till Malmöborna.

Om vi förflyttar oss vidare, närmare bestämt 5 busshållplatser längre bort, så kommer vi till "Lilla Bageriet", som är en av storfamiljens arbetsgrenar. Lokalteterna består av bageri, konditori och servering, samt fina möjligheter för uteservering. Utrymmena har stått tomma och oanvända en tid men dessförinnan var det ett mycket omtyckt och känt konditori över hela Malmö. Alla känner till Lindströms eft., numera alltså "Lilla Bageriet".

När det gäller kontakten med människor i vår närmsta omgivning, har vi förstått att barnen spelar en mycket viktig roll. Det är ute i sandlådan, de första kontakterna och konfrontationerna har

"Alla känner till Lindströms eft., numera Lilla Bageriet." Hans Brynte med familj, Karin Setterman och Verner och Anita Eriksen i flyttagen med mjöl och jäst.

skapats. Redan under de första dagarna diskuterades "Pilgrimsskolan", "Maranata", mm ute bland barnen. Nya ord och begrepp som förs in i hemmen till föräldrarna via barnen.

På morgonen har vi som regel vår morgonsamling ute på gården, då vi sjunger och spelar, läser bibeln och beder tillsammans. Vår önskan och bön är naturligtvis att det ska väckas ett intresse och en längtan hos både barn och vuxna i vår omgivning.

ning.

Ja, arbetsuppgifterna är många, och vårt mål är naturligtvis att nå ut med frälsningens evangelium som innefattar hela människan. Här finns många "gator och gränder", hem och familjer att gå till. Ja, man kan sammanfatta det hela med vad lilla Lisa sa en av de första dagarna hör i Malmö:

— Vi har kommit till Malmö för att vittna om Jesus!

Karin Setterman

Det här är adressen:

**PILGRIMSTJÄNST MALMÖHUS
och MARANATAGRUPPEN**
Tärningholmsholmsgatan 6
217 51 MALMÖ
Tel. (storfam.) 040/65 50 00,
RADIO MARANATA 040/655 55

LINDSTRÖMS KONDITORI
Geijersgatan 55
216 19 MALMÖ
Tel. 040/15 77 77

— Vi har upplevt det mycket inspirerande att det finns vänner som vill vara med och stödja arbetet. Malmögruppen samlad på Tärningholmsholmsgatan.

forts. från sid. 5

RELIGIONSFÖRFÖLJELSE

bli vittnen på dessa institutioner? Har inte den kristna personalen ett speciellt ansvar? Tre kategorier yrkesmänniskor kommer dagligen i kontakt med sjuka människor: Läkare, sjuksköterskor och sjukvårdsbiträden. Men det gör också lokalföräldrar, städerskor och vaktmästare.

Vad gör de med avseende på evangelisationen av sina arbetsplatser? Så långt jag förstår, har de redan vid anställningens början i princip lovat att inte vittna alls om Jesus Kristus. I praktiken har de satt sin heder i pant på att inte föra frälsningsfrågan på tal. De har därmed gått in i sin tjänst med ett solidaritetskrav som innebär att de samtidigt är förhindrade att verka som kristna personligheter.

Klurna personligheter

Jag har träffat kristna yrkesmänniskor som i praktiken saknar kristna kännetecken. Visserligen bekänner de sig som kristna, men de är klurna i sitt uppträdande på så sätt, att de har ett speciellt vardagsliv och ett speciellt söndagsliv. I kyrkan uppträder de på ett speciellt sätt, medan de utanför kyrkan är en helt annan person. De praktiserar således bara en slags söndagskristendom. Jag kan inte förstå annat än att det är schizofrent. Människorna utvecklas till klurna personligheter; en kyrklig och en borgerlig. Medan den borgerliga människan utrustar sig med allt som behövs för karriär inom yrket, söker den kyrkliga hålla skenet uppe med ett minimum av religiösa riter. Hur är det möjligt att människor kan stå under ett sådant dubbelkommando i tillvaron?

Klurnheten hos de kristna har ett klart samband med det övriga samhällets syn på människan. Å ena sidan bygger samhället kroppssjukhus för att tillhandahålla en förnäm kroppsvård. Å andra sidan söker samhället ordna även religionsvården efter samma mönster genom att utbilda särskilda specialister. Att bli präst och pastor har blivit en fråga om karriär och offentlig funktion. I stället för enskilt och personlig insats har religionsvården blivit institutionaliserad.

När det gäller vårdapparaten i övrigt, tas heller inga initiativ av enskilda kristna längre. Försöken att nå internerna på anstalterna med evangelium sker idag alltid via de kyrkliga eller frikyrkliga råd, som sitter och administrerar verksamheten och fördelar tiderna. Aktiviteterna delas på så sätt upp och portioneras ut inom anstaltsvården på ett fullt kontrollerbart sätt. Samhället kan övervaka, styra och hindra alla spontana och direktgående

kontakter mellan människor.

Situationen är egentligen ganska förundlig. För själavården har både kyrkan och frikyrkan numera anskaffat s.k. jourtelefoner. De har alltså etablerat sig i någon slags jourverksamhet. Man kan ringa 90 000 och träffa en jourhavande medmänniska eller en jourhavande präst som därigenom fått en ansedd samhällsfunktion. Det kan visserligen vara bra, men ändå måste man fråga sig en sak. Nog borde vi väl ha insett att det är en dålig ersättning av den personliga kontakt, som borde vara en naturlig konsekvens av ett brinnande själavinnarnit.

Man kan alltså trycka på en knapp, och mana fram en expert, en sjukvårdare eller en främmande människa till den hjälpsökande. Man slår ett nummer på en skiva och får kontakt med en främmande växeltelefonist, som omedelbart dirigerar samtalet till brandkåren, polisen, läkaren, barnmorskan, kuratorn eller prästen. Så föses hjälpsökande människor in i olika hjälporgan för att få kontakt med de främmande experter som samhället ställer upp med.

Psykotterapi på avvägar

En del kommer in under psykoterapis inflytande. För somliga experter tycks det vara den perfekta lösningen på alla problem. Ändå är psykoterapi ett gigantiskt experiment med människosjäl och kanske historiens största falsarium. När två vanliga personer sitter och samtalar kallas det samtal, men när samhället låter en person med imponerande titel blanda sig i samtalet, kallas det terapi. Genom en rad fabulösa frågor skall han försöka borra sig in i själen och plocka ut bitar av personligheten för att sedan sätta ihop dem och åstadkomma något nytt och bättre. Det kallas för psykotterapi och går för att vara vetenskap.

Frågan är om inte de som utövar den här vetenskapen är lika förvirrade individer som dem de skall undersöka. Många av dem håller livslågan uppe endast genom att bruka kemiska preparat. I förlängningen av utvecklingen anar vi ett alltmer raffinerat och cyniskt experimenterande i mänsklig nöd. Nu, i den yttersta tiden, har vi också fått en metod som kallas för sensitiv träning.

Jag tror att det är livsfarligt att lämna ut sig åt samhällets experter. Man bör göra det i så liten utsträckning som möjligt. Det är allvarligt att upphöja människor till den ofelbara position de genom sin kunskap och sitt språk kan få. Ett märkligt förhållande är att ju flera sjukhus som byggts, desto flera sjuka har det blivit. Det är verkligen nödvändigt att ta itu med dessa problem på ett helt annat sätt än tidigare.

Låt oss nu återgå till frågorna vi först

ställde. Vad beror alltså den klurnheten på som kristna människor i samhällets vårdapparat visat inför de kristna livsfrågorna? Då man accepterat sina tjänster, har man också accepterat de krav som samhället ställt på dem. De har gjort karriär, stigit i lönegraderna, fått större befogenheter, men också blivit farligare både för sig själva och sin omgivning. Fastän de varit kristna, har de nämligen underlåtit att öppna vittna om Jesus Kristus.

Sambandet med abortfrågan

Därmed kommer jag till den fråga jag vill ställa, men jag vet inte om jag har något svar. Kan denna underlåtenhet hos den kristna sjukvårdspersonalen vara orsaken till den flathet som samma sjukvårdspersonal visar inför abortfrågan, männe? Det är känt att kristna tidigare krävt en samvetsklausul som kunde befria läkare från att utföra aborter, om de fann det oförenligt med sina etiska värderingar, men idag är det uppenbart att den som åberopar denna rättighet blir utsatt för omplaceringar eller stäckt i sin karriär. Därför accepterar de flesta de krav samhället ställer på dem, och engagerar sig i den fruktansvärda hanteringen.

Jag tror att det här finns ett samband. Därför att man tidigare under kanske årtionden underlåtit att bekänna Jesus Kristus på sin arbetsplats, har de fördärvbringande krafterna fått övertag. När tiden kom då abortfrågan aktualiserades, fanns således nästan inga möjligheter för de kristna som arbetade i vårdapparaten att hävda en kristen ståndpunkt. De saknade kraft och måste solidariskt böja sig för samhällets krav. Lojalt utförde de sina ålagda uppgifter, ungefär som de nazistiska koryféerna en gång gjorde under kriget. När kriget var över, och de hade gasat ihjäl 100 000-tals människor, sade de bara att de gjort vad de fått order att göra. De hade endast varit lojala mot sina överordnade i samhället.

Jag frågar mig med djup oro och vända vart utvecklingen skall bära händ. Om den får gå vidare i samma riktning, förstår jag att det hos vårt folk redan idag finns material till samma människotyp som lyfte fram Hitler och gjorde det möjligt för honom att utan märkbar opposition begå sina förbrytelser. Det skulle inte förvåna mig om det materialet i stor utsträckning kommer att utgöras av fega kristna som svikit fanan och underlåtit att bekänna sig som kristna. I stället för att ta upp kampen mot onskan har man accepterat alla kompromisslösningar och erhållit fred. Kan vi då börja fråga vad som är orsaken till att inte förföljelsen inställer sig med avseende på vår kristendom?

forts. nästa nr

Radio MARANATA

SÄNDNINGSTIDER:

(maj 1980)

Stöd radiomissionen pg 49 14 21 - 4.

● JÖNKÖPING

98,5 MHz

Mån	19.15 - 20.15
Tis	19.00 - 20.00
Ons, tor, fre	20.30 - 21.30
Lör	19.00 - 20.00
Sön	20.30 - 21.30

● SANDVIKEN

89,9 MHz

Tis, tor	19.00 - 20.00
----------	---------------

● KARLSTAD

92,2 MHz

Mån	18.45 - 19.00
Ons, tor	19.15 - 20.15
Tor	21.15 - 21.30
Sön	10.00 - 11.00

● UMEÅ

89,8 MHz

Mån	08.30 - 09.30
	20.00 - 21.00
Tor	20.00 - 21.00
Sön	12.30 - 13.30

Torbjörn Helmner i den provisoriska studion på Skiftesgatan i Göteborg.

● GÖTEBORG

94,9 MHz

Ons	22.00 - 23.00
Fre	19.30 - 20.30
Lör	17.00 - 18.00

● KUMLA

94,3 MHz

Mån, ons, fre,	20.30 - 21.30
Tis, tor, lör	10.00 - 11.00

● ESKILSTUNA

92,7 MHz

Mån, ons, lör	20.00 - 21.00
Tis, tor	09.00 - 10.00

Nattsändning i studion på Gamla Bro, Stockholm.

● STOCKHOLM

88 MHz

Tis, tor	08.30 - 08.45
	20.30 - 21.00
Ons	23.00 - 24.00
Fre	20.30 - 21.00
Lör	22.30 - 23.00

● JÄRVA

91,2 MHz (Sthlm nordv.)

Mån, fre	20.00 - 21.00
Sön	22.00 - 23.00

Allvarstygda miner inför närradiostarten i Eskilstuna. Bernt Widén, till vänster, sköter och övervakar sändningarna.

Polisrazzia första gången i kloster

SALA. För första gången i historien har klosterfriden brutits helt lagligt i Sverige. Vid en polisrazzia på Östanbäcks kloster utanför Sala har klostrets alla lokaliteter från källare till vind genomsökts.

Tidigt på morgonen körde två polisbilar med sex polismän upp till klostret för att med stöd av utlänningslagen genomsöka alla rum, skrymslen och vrår. Polisen misstänkte att klostret gömde utlännningar. Då polisen lämnade platsen hade man inte hittat någon enda misstänkt person.

Polisen förde bort medlems- registret

MALMÖ. Vid två omfattande polisrazzior mot scientologikyrkans lokaler i Malmö har polisen beslagtagit och bortfört mängder av dokument, medlemsregister och ekonomiska rapporter för ingående detaljstudium. Samtidigt har två scientologledare gripits och anhållits. De har dock släppts efter flera dagars ingående förhör.

Åklagaren har haft ett styvt arbete med fallet. Det har nämligen visat sig att åklagaren saknat egentlig målsägare. Anmälningarna kommer från arga släktingar till scientologer och möjligen i något fall från polisen själv. Genom att beslagta medlemsregistret har dock polisen tänkt ringa runt och därigenom hoppats få fram en intresserad målsägare.

Åklagaren har också haft svårt att få åtalspunkterna klara. Genom att beslagta dokument och ekonomiska rapporter har åklagaren hoppats kunna hitta något tänkbart bevis på att scientologikyrkan gjort sig skyldig till bedrägeri, ocker, skattebrott och brott mot arbetsmarknadslagarna. Genom dokumenten har åklagaren också

hoppats kunna styrka att scientologikyrkan inte är någon religiös organisation, som kan åtnjuta religionsfrihetslagstiftningens skydd.

Polis och åklagare arbetar fortfarande med utredningen. Målsägare saknas ännu och åtalspunkterna är fortfarande oklara. För att få tid att hitta något bevis har åklagaren fått uppskov med åtalet till augusti månad.

Samtidigt med malmöpolisens utredning har polisens undersökning av scientologernas narkomanverksamhet i Stockholm gått till åtal. Efter att ärendet varit avskrivet, har socialstyrelsen ändå lyckats få upp frågan till rättslig prövning. Scientologerna anklagas för att ha bedrivit olaga vårdhemsverksamhet. Scientologerna bestrider att man ens har något vårdhem.

Georgi Vins: Kampen attraherar ungdom

STOCKHOLM. Sovjetstatens förföljelse av de kristna i Ryssland har åter hårdnat. Inför den kommande olympiaden har mängder av kristna tillfälligtvis tvångsförflyttats till annan ort. Ständiga razzior genomförs. Om detta berättade Georgi Vins, frisläppt ur sovjetiskt fängelse och utväxlad till västvärlden för ett år sedan.

— Tack vare kampen för vår frihet att förkunna evangelium består vår församling idag till hälften av ungdomar. Vi har en ungdomsförsamling. Vi undervisar våra barn i kristen tro trots myndigheternas förbud, sade Georgi Vins.

— Vårt exempel och våra metoder har nu också övertagits av dissidenterna, som kämpar för större mänskliga fri- och rättigheter i Sovjetunionen. Den kampen är en kedjereaktion av våra initiativ.

Åklagaren misstänkt för anstiftan till mened

ÖREBRO. De två bröder, som i Örebro står åtalade för misshandel, olaga frihetsberövande, olaga tvång och olaga hot under Maranatas sommarkonferens i fjol, har begärt överprövning av åtalet hos Riksåklagaren.

I inlagan till Riksåklagaren betonas ånyo att den danske medborgare som avvisades från konferensen och sedan som hämndaktion polisanmälde de båda bröderna, själv arrangerat tumultet. Mannen hade uppträtt störande, varför konferensledningen hade laglig rätt att avvisa honom. Riksåklagaren uppmanas lägga ner åtalet.

De båda åtalade bröderna begär också genom advokat Lennart Hane att chefsåklagare Stig L Ages utredningsmetoder synas närmare. Bevisningen, anser de, är inte bara utomordentligt undermålig utan närmast direkt suspekt. De begär således att förundersökning skall inledas ifråga om chefsåklagare Stig L Age och krim. insp. Lennart Söder gjort sig skyldiga till försök till anstiftan till mened.

Ett "nyckelvittne" som chefsåklagaren åberopar, har nämligen berättat att polis och åklagare lovat hjälpa honom med uppehållstillstånd om han i sin tur ställde upp för dem mot Maranata.

Som bevismaterial till Riksåklagaren finns bl.a. interna brev till utlänningspolisen och Stockholms socialförvaltning där chefsåklagare Stig L Age söker påtala att det är av "synnerlig vikt och ett starkt samhällsintresse" att nyckelvittnet bereds möjligheter att stanna i landet över rättegången.

I inlagan till Riksåklagaren begär de båda åtalade att chefsåklagare Stig L Age skiljs från målet på grund av jäv och hans hårda känslomässiga fientligheter mot Maranata och de båda åtalade.

Hemundervisning i storfamilj skall stoppas

Hemundervisning i storfamilj skall stoppas genom en ändring i skollagen. Det är vad kommittén som sett över lagparagrafen om hemundervisning kommit fram till. Om föräldrar som bor i storfamilj sammanför sina barn till gemensam undervisning, kommer undervisningen i fortsättningen att betraktas som enskild skola.

Konsekvensen blir att föräldrarna i storfamilj måste anskaffa en kompetent lärare och godkända läroböcker, acceptera läroplanen, anskaffa lämpliga skolkaler och tillåta inspektion av lokalerna.

I ett 40 sidor långt betänkande utvecklar kommittén, under ordförandeskap av dep.rådet Staffan Edmar, sin syn på i huvudsak Maranatas skolverksamhet. Klart utsäges också att bakgrunden till uppdraget är att föräldrar, "som tillhör ett visst religiöst samfund", börjat undervisa sina barn i storfamiljer.

Då maranataföräldrarna började med hemundervisningen återopade man en lagparagraf, som, med hänvisning till Europarådskonventionen, garanterar enskilda föräldrars rätt att undervisa barnen själva. Kommittén försäkrar också att man inte vill hindra föräldrar att utnyttja denna rätt men konstaterar samtidigt att i dagens samhälle med dess knapphet på tid och resurser saknar paragrafen praktisk betydelse.

Förmodligen hade heller ingen mera tänkt på hemundervisningens möjligheter om inte ett antal maranataföräldrar flyttat samman i storfamilj och visat att det visst gick mycket bra att undervisa barnen själva hemma om man bara flyttade ihop

och hjälptes åt.

Hemundervisning i storfamilj hade många fördelar. Föräldrarna blev oberoende av både egna ekonomiska tillgångar och speciell utbildning eftersom storfamiljen kunde hjälpa till med både ekonomiskt stöd och pedagogisk handledning. Men det betydelsefullaste av allt var att storfamiljen gjorde föräldrarna helt oberoende av staten. Fritt och självständigt kunde de tillsammans lägga upp undervisningen efter kristna värderingar och samtidigt behålla en utomordentligt hög undervisningsstandard.

Politiskt intressant

Det var i detta läge hemundervisningen plötsligt blev politiskt intressant. Trots att ett ytterst fåtal barn åtnjöt hemundervisning, tog Sveriges skolminister personligen initiativ till en utredning som skyndsamt skulle komma med nytt förslag till lagparagraf för att bringa kontroll över läget.

Resultatet hittills är alltså ett betänkande som i huvudsak innehåller en teknisk diskussion om lagtextens innehåll och en polemik emot storfamiljernas tolkning av lagen. Därmed avgränsar kommittén hela diskussionen i praktiken till Maranatas ideologi och maranataföräldrarnas boendeform.

Det var inte meningen att hemundervisningsparagrafen skulle täcka in undervisning i storfamilj, slår kommittén fast. För den sortens undervisning skall paragrafen om enskild skola användas. Föräldrarna har alltså haft fräckheten att kringgå lagen genom att flytta ihop i storfamilj och sammanföra barnen, inte bara då de

Bilden: En händelse som ser ut som en tanke. Chefsåklagare Stig L Age och skolministerkandidaten Britt Mogård sitter tillsammans uppsluppet småpratande vid foten av den svenske frihetshjälten Engelbrekts staty i Örebro sommaren 1979. Nyss har Age kommit ut från häktningsförhandlingarna i tingsrätten, där han sökt förhindra maranatabrodern Hans Brynte från att återfå friheten. Snart, om ett år, är det Britt Mogårds tur att som skolminister söka beskära en annan frihet. Den här gången är det Bryntes rätt att få undervisa sina egna barn i storfamiljen.

SÅ HÄR LYDER NYA LAGFÖRSLAGET TILL §35 SKOLLAGEN

Beredes barn enskild undervisning, som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet, efter anmälan av föräldrarna, befrias från skolgång.

Med enskild undervisning avses sådan undervisning, som anordnas av föräldrar för egna barn. Sammanföres barn från två eller flera familjer till gemensam undervisning, äger denna paragraf ej tillämpning.

Minst en gång årligen skall kontroll ske, att barnet får godtagbar undervisning samt att dess situation i övrigt är tillfredsställande. Är så ej fallet, och vinnes ej rättelse på annat sätt, skall skolgång åläggas barnet.

skall äta och leka, utan också då de skall lära sig läsa och skriva.

Om barnen även sitter och lär sig saker och ting tillsammans har föräldrarna alltså i juridisk mening brutit mot svensk lag och kvalificerat sig för ett ingripande av skolstyrelse, den barnavårdande myndigheten och polismakten (teoretiskt sett genom en polisrazzia enligt § 54 skollagen).

Man kan fråga sig vad staten har för avsikter med en sådan lag som i praktiken totalt omöjliggör hemundervisning i storfamilj. Vad skall staten göra om föräldrarna vägrar följa den nya lagen? Man kan naturligtvis ålägga barnen skolgång och hämta dem med polis till skolan varje morgon. Men hur skall staten se till att barnen stannar kvar i skolan varje dag och inte genast springer hem igen till sina föräldrar? Kanske måste man skilja barnen från föräldrarna...

Eftersom kommittén haft så lång tid att tänka igenom sitt nya lagförslag, borde dessa frågor inte varit främmande för dem. Ingen av dessa märkliga konsekvenser tar dock kommittén upp. Den orimliga situationen är så uppenbar att man måste förmoda att avsikten med lagförslaget varit något helt annat än det redovisade.

Gustaf Jilker

forts. från sid. 7

MANNENS OCH KVINNANS FRIGÖRELSE

livrädda och vill till varje pris förhindra att han söker Gud. Han får plötsligt göra vad han vill, ja, också åka till Israel, bara han inte blir en kristen och gripen av maranata- och väckelseanden. Så bygger man upp murar, som skiljer individ från individ, och människa från Gud.

Men dagen kommer då också mor nås av Guds kallelse. Hela släkten blir ivrigt verksam att förhindra hennes avgörelse. Hon får genast så många lojaliteter att ta hänsyn till. Det finns vänner och intressen. Man är perverst bunden till individer och ting och kan inte komma loss.

Då man har beslutat sig för att bli frälst, upptäcker man att det inte bara är kött och blod som ligger emot. Man är också sjukligt bunden vid osynliga makter. De destruktiva tankar man tänkt hade en källa utanför ens kropp. Ondskan hade en kommunikation rakt in i ens själsliv. Den bröt igenom alla yttre garderingar, och förmedlade till det sjuka sinnet budskap av förnekelse och förhärkelse. Man talade om ting som man trodde att man själv var upphov till, då man egentligen lånade sin tunga åt en osynlig makt. Man blev ett språkrör för andemakter, som använde människan som instrument för sina onda avsikter. Fastän man trodde sig vara fri, var man fjättrad vid tingen och individerna och behärskad av osynliga myndigheter.

Människan är bunden och måste bli fri och självständig. Möjligheten erbjuds genom evangelium. Så genialt och storslaget har evangelium varit, att stora män genom historien gjort allt de kunnat för att tillgodogöra sig dess hemligheter. Bibeln har utgjort en inspirationskälla i politiskt, ekonomiskt och socialt arbete. Utifrån bibelns jämlikhets- och frihetsideal har hela samhällen danats. När man på andra ställen sökt skapa en nation av fria människor med andra värderingar, har man inte lyckats.

Darwins misstag

Tänk om Marx hade haft korsets kraft, Freud Andens uppenbarelse och Darwin uppståndelsekraften! Då hade de funnit vad de egentligen åstundade. De satsade sin ande och sin intelligens för att komma världsgåtans lösning på spåren. Darwin sökte sig bakåt för att hitta ursprunget, men vad fann han? Han fann bara några ben. En troende söker sig tillbaka till

ursprunget och hittar Gud. De lärda männen sökte från felaktiga utgångspunkter. De hade sin utgångspunkt i människan och fallet, och därför hittade de bara apskallar, benrester och fossiler. Vi som har vår utgångspunkt i Jesus Kristus, hittar Gud på trons väg. Därför kan vi säga: "Genom tron förstår vi", och inte: "Genom förståndet tror vi!" Vi har fått en ny kunskap av en ny dimension.

O, vad människan kämpat för att komma ursprunget på spåren. Hon hittade en apa eller en djurliknande människa. Då öppnade Gud ögonen för oss som tror på honom, och han visade oss det ursprung som han själv fört fram, Jesus Kristus. Vi fick se Gud uppenbarad i hans Son, som blev gjord till kött och blod för vår skull. Tänk så underbart!

Hur långt borta är inte människans tankar från Guds tankar ifråga om vägen till ett rättfärdigt samhälle. Några har sagt att målet kan nås först efter yttre tvång. Före friheten måste de gamla systemen upplösas och försvinna. Diktaturer måste komma för att pressa fram den nya världsordningen och det nya livsmönstret. Ibland har man kallat det för arbetardiktaturer. Genom polisiära och militära krafter, agentverksamhet och byråkratisk kontroll, söker man övervaka och leda varenda medborgare mot det nya målet. Men också fackliga och politiska institutioner står redo att hjälpa till i kampen. Ändå räcker inte det. För att bejaka och förkroppsliga det nya systemet måste en ny människotyp dresseras fram med hjälp av pedagogik, psykologi, psykiatri och demagogi. Genom beteendevetenskapen finns en fond av kunnande lagrat för att utnyttjas i den gigantiska dressyren. Ändå kan man inte lyckas.

Förvirrad människotyp

Vad är det vi ser i stället? Vi har fått en förvirrad och förvildad människotyp. Det är kaos i samhället. En hel generation håller på att gå under, angripen av freudianism, evolutionism och marxism. Skolor, anstalter, arbetsplatser och hem bär präglet av ett samhälle i fortgående upplösning. Vi fasar för framtiden. Förutom inre problem hotas vi också av yttre faror som kan förvandla samhället till kaotisk ruin. Det är farorna kring kärnkraftens utnyttjande, den radioaktiva strålningen, radioaktiva strålningen.

Men ära vare Gud! Det finns en utväg för hela mänskligheten. Då Jesus trädde fram på historiens scen och började proklamera sitt rike och sin makt, sade han: "Jag är vägen, sanningen och livet! Ingen kommer till Fadern utom genom mig." Människan måste genomgå en frigörelseprocess. Hon är inkittad i falska lojaliteter, är bunden och kan inte handla fritt

och självständigt.

Varför är inte du smord med den helige Ande? Varför är inte du själavinnare? Varför är inte du frälst? Varför är inte du en brinnande kristen? Ta reda på det, och du kommer att börja förstå människans hopplösa situation.

Jesus sade: "Om någon kommer till mig och därvid ej hatar..." Här ligger svaret. Vi kan med största lätthet diskutera vår materiella tillvaro, ekonomi, skatter och andra problem, men med yttersta svårighet närma oss de andliga tingen. Där ligger problemet. Vi kan inte bedja tillsammans, inte sjunga tillsammans och inte läsa bibeln tillsammans. Just det förhållandet att vi inte tillsammans kan umgås med Gud på ett normalt sätt, ger besked om att det är något förstört och perverst i vårt liv.

Förbindliga föräldrar

Låt oss ta ett exempel. Kommer Guds Ande till en son eller en dotter med en evangelist- eller profetkallelse, finns ofta en omtänksam mor och en förbindlig far, som genast är färdig med en planlösning och en kalkyl beträffande sonens eller dotterns framtid. I stället för en enkel evangelisttjänst, börjar de undersöka möjligheten att skicka sonen eller dottern till predikantseminariet eller universitetet för att bli pastor eller präst eller något annat socialt acceptabelt.

Därmed blir också denna ytligt sett goda gärning något onormalt. De vågar inte tro på Gud och helt förlita sig på honom, utan de ställer liksom upp som en slags andlig barnmorska för att hjälpa till. Om sonen skall in i någon religiös verksamhet, så skall han i alla fall ha status och akademiska betyg. Han måste ha semester- och pensionsgarantier, lönegarantier och bostadsgarantier så han kan leva på, vad vi menar vara, ett värdigt sätt.

Gud har inte begärt att få några rådgivare. Han tar själv ut sina vittnen på sitt eget sätt. Den ene skickar han till Ryssland, den andre till Afrika. Några skickar han till Latinamerika, andra till Haparanda eller Malmö. De har inga garantier, inga löner och ingen utbildning, bara ett brinnande hjärta och en levande vision. Men de kryper fram på knä.

Vad skall då övertyga människan om denna enkla väg? Svärdet måste gå igenom vars och ens liv, åtskilja och frigöra. Det måste till en djupgående frigörelseprocess för att göra sonen, dottern, mannen, kvinnan, arbetsgivaren och arbetstagaren självständig. De måste frälsas både ifrån onda tankar och förbindligt goda tankar. Vi kan höra budskapet till det lilla hemmet i Nasaret, där kvinnan på ett mycket tidigt stadium nåddes av de förfärliga orden: "Också

genom din själ skall ett svärd gå."

För att bli självständig räcker det inte med att säga ja till Jesus. Vi måste bli fria från oss själva, från eget arbete, människor och ägodelar. Det är att återföras till det paradisiska tillståndet, till självständighet inför Gud i ett naturligt umgänge med honom. Den friheten längtar och söker alla efter.

Kvinnosaksrörelsen

Med politiska medel söker många åstadkomma den. Kvinnosaksrörelsen kämpar för kvinnornas frihet. Den har sin utgångspunkt i människan och framför allt i fallet. Därför kommer kvinnosaksrörelsen aldrig att nå fram till något annat än fallets resultat, dvs, man kommer aldrig att lösa de djupareliggande problemen. I realiteten kommer det gamla systemet bara att avlösas av ett nytt liknande. Man utbyter en hierarki mot en ny men farligare.

Alltmer dominerande kommer de nya systemen att reducera det personliga inflytandet. Kvinnokampen kommer inte att leda fram till kvinnans frihet, utan bara till att kvinnan binds upp av nya lojaliteter. När kvinnan tidigare varit perverst bunden till sin man, kommer hon nu att bli perverst bunden till sitt kön. Träldomen bibehålls, men hon byter bara objekt. Kvinnorörelsen löser alltså inte kvinnans problem, utan permanentar egentligen hennes elände. Bakom ligger hela tiden samma makt som leder kvinnan in i en ny trældom.

Problemen löser man inte genom att skrika: "Vi vill ha! Vi kräver arbete, jämlikhet och människovärde!" Känns ropen igen? Vägen är att ödmjukt överlämna sig åt Jesus Kristus. Då upprättar han människan i den helige Ande, och gör henne till en fri personlighet. Det är inte säkert att de yttre villkoren omedelbart förändras, men man kommer att genom den nya upplevelsen skapa nya förutsättningar för ett nytt system, en ny struktur och en ny miljö. Det finns inte ett problem som Gud inte har berett en utväg ur.

Hur är det då med kvinnorörelsen? Jesus har löst problemen för länge sedan. Det är bara att gå in i förberedda gärning-

ar. Han har aldrig sagt att kvinnan skall förödmjukas. I Gamla Testamentet omskars mannen och införlivades med den gudstillbedjande församlingen, dit kvinnan inte hade något tillträde. I Nya Testamentet döps både man och kvinna till Kristus. Där kommer människorna in i församlingen utan någon som helst åtskillnad mellan kön, ras, färg eller andra yttre ting. De förenas till ett nytt folk. De utgör maranatafolket, den nya generationen, morgondagens folk, som lever i guldåldern.

Det största är att vara mor

Människovärde får man inte genom att skaffa sig ett yrke, en examen eller något annat som ger status. Det största som kan anförtros en människa i tiden är att vara mor och barnens fostrarinna. Nu är det ordnat så i Guds rike, att den som inga barn har, får många barn. Den som icke förunnats att bli gift och få egna barn, hamnar i en speciell situation ur andlig synpunkt. Hon får ett andligt ämbete och blir en andlig moder. Så får den som inga barn har, flera barn än den som har man.

Jag ska deklarera en sak här som jag själv upplevt. Vi har i vårt äktenskap tre barn, och vi älskar alla tre. Kärleken till dem är ganska lika för alla tre. Ändå finns det ingenting som rör mitt hjärta så oerhört som när jag får se dem jag bett till Gud med och fått föra fram till Kristus och genom evangelium fött till liv. Det är en så märklig upplevelse att jag inte kan förklara det.

Vid ett tillfälle var det en ung pojke som kom till tro. Det var som om jag i ett enda ögonblick blev hans far på ett påtagligt sätt. Sedan den dagen har jag följt honom som min son, dag efter dag. Överallt där jag har varit, har jag ringt och frågat hur det stått till med honom. Man har helt plötsligt fått känslor i sitt bröst för människor man aldrig tidigare sett.

Gränserna sprängs

Vad beror det på? Jag har inte begärt det, men jag är tacksam att jag har förün-

nats nåden att få många söner. Himmels Gud har sprängt gränserna och blodsbanden. Vi kan få nya andliga band tillsammans i en ny livsgemenskap. Gud anförtros oss något av sin egen stora uppgift; att bli fäder och mödrar för hans barn.

Här ligger lösningen på det största av alla problem. Då vi blir självständiga, kommer vi ut ur alla onaturliga mänskliga relationer. Vi blir bundna till Jesus Kristus, och kan så förkroppsliga hans budskap på ett fritt och självständigt sätt. Då kommer vi också att anförtros nya uppgifter i Guds rike. Men jag vill säga igen: Det finns ingen större uppgift än att få se människor födas till liv i Gud. O, vad underbart det är!

Församlingen behöver fria, självständiga människor som frigjorts från alla perverterioner och lösts från ett vrängt och avogt släkte. Människor behöver komma in i ett nytt livssammanhang där de helt och odelat kan viga sig åt Gud och bli hans personliga ställföreträdare i tiden.

Många barn

Här ligger en väldig möjlighet för alla. Det behövs fäder och mödrar i Guds verk. Låt ingen psyka dig för att du inte blir gift! Det beror inte på att du inte är lika vacker eller inte har lika fördelaktigt utseende som andra. Låt inte satan fresta dig att exploatera vissa fördelar, vare sig fysiska eller andliga, på ett felaktigt sätt! Skulle du bli ensam, så skall du veta att Herren kommer att anförtro dig uppgifter som andra inte kan ta. Du kommer att få många barn. Kom ihåg att då vi kommer hem till Gud, inträffar det förunderliga, att medan de naturliga banden upplöses, kommer de andliga att fördjupas i evighet. Den andliga livsfrukten kommer vi att ha förblivande gemenskap med i evigheternas evighet.

Nedvärdera därför inte Guds möjligheter. Genom att bli löst ifrån det som är perverst och sjukt får vi upprätta en ny gemenskap som är frisk och sund. Det blir ett heligt samfund, där nya lagar gäller och en annan ande verkar. Samhället kommer aldrig att lyckas skapa sådan gemenskap, men församlingen skall göra det.

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:–, Halvår 23:–, Kvartal 12:–. Lösnummer 3:–. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbord, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gastrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (vaxel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Pilgrims-tryck, Bromma 1980

forts. från sid. 13

FANTASTISKT

så väsentligt att vi tar oss tid med att bedja och läsa Guds Ord så vi vet på vem vi tror och så Gud kan uppenbara sin vilja för oss dag från dag. Det gäller att lyssna till Guds röst så man inte går på tomgång.

— Vi är kallade att bli levande stenar i Guds församling och att låta oss byggas tillsammans. Undervisningen vi får ta del av förpliktigar verkligen och vi har var och en ett oerhört ansvar. Tänk att Gud vill ha ett idealsamhälle av församlingen mitt i detta genomruttna samhälle. Vilken fantastisk undervisning vi får ta del av — men vilket ansvar vi har att förkroppsliga detta!

— Jag tycker vårt tryckeri är ett led i denna underbara utveckling där vi helt enkelt får skilja oss från samhället. Vi får helt enkelt sköta våra egna angelägenheter utan att behöva be om hjälp av andra människor. Så tror jag Gud vill ha det. Ja, jag vet att Gud vill ha det så.

Att höra Mikael sitta och berätta om sin vision angående framtiden är ett stort tacksägelseämne. För du som läser detta ska veta att Mikael för bara lite över ett år sedan var en materialistiskt inriktad människa som levde för att bygga upp sin egen tryggade framtid. Men när han träffade människor som givit upp allt för att följa Jesus grep det tag i hans hjärta. Och när hans upplevelser bekräftades i ett mycket allvarligt profetiskt budskap så förstod han att det här var vägen även för honom. Och sedan blev Mikael's liv föremålet för en verklig revolution. Allt det som varit betydelsefullt för honom tidigare saknade med ens tjuoning och makt. Utbildningen, stereon, resorna — allt blev meningslöst i Guds underbara ljus och när Jesus uttalade sitt "Följ mig" till Mikael.

— Nu är arbetet i Guds verk det väsentliga för mig, poängterar Mikael. Och då tillfaller också det andra mig. Kläder, mat, ja, nödortfiktig uppehälle, det följer i den rättfärdiges spår, helt enkelt.

forts. från sid. 14

RAPPORT FRÅN ÖREBRO

och salt, var vad de skulle bli. Arne Imsen öppnade ögonen på oss för bibelns verkligheter på ett nytt sätt. Det var fantastiska möten. Orden tar slut när man skall beskriva vad vi mötte och upplevde. Allvar, förkrosselse, glädje och tårar, lyftning och tyngd, jag vet inte hur man skall ens kunna försöka tolka det. Men bara i en så intakt och sammansmält församling kan ett sådant budskap tas emot och

väcka en sådan lovsång och ge sån förlossning och befrielse. Syskonbanden stärks och man känner att det inte är överdrivet att säga att man älskar syskonen och verkligen behöver varandra. Bara att träffas och få vara tillsammans under dessa dagar var uppmuntrande och berikande.

Varje dag började med brödsbrytelse, sedan var det samlingar, bibelstudier, väckelsemöten och på lördag var det också torgmöte av en inte så väldigt vanlig karaktär. Torget var svart av folk, tidningsmän och fotografer var också där. Förutom massor med sång och vittnesbörd intervjuades Gustaf Larsson och några andra ungdomar. Så var det också ett litet, men uppmärksammat inslag av gatuteater. Peter Ögren spelade, ironiserade och drev med åklagar- och polisvisande och ingen kunde undgå att känna igen situationerna han så målande beskrev i sitt improviserade uppträdande.

På olika sätt och med olika medel får vi alltså väcka och provocera människor att ta ställning. På plats efter plats får vi också tillfälle att nå människorna. De nyaste platserna som är aktuella är Malmö, Eskilstuna och Umeå. Nu måste vi hjälpas åt för att Guds rike skall kunna utvidgas och gränserna flyttas. Genom närradiosändningarna på många platser i Sverige kommer budskapet att genljuda över hela landet. Vi tackar Gud för denna chans och möjlighet att nå människorna och hoppas att vi som troende förstår vår tid och att den är kort. Jesus kommer snart, håll därför ut! *Ulla Näsholm*

forts. från sid. 8

MITT LIV ÄR ATT LEVA

— Det var ett budskap som ställde krav på mig. Som direkt talade om praktiska ting, och inte något andligt högtsvävande och ogripbart. Det var frågor om min privata ekonomi och mitt levnadssätt. Jag upptäckte också att här fanns en helt annan gemenskap än i den församling jag tidigare tillhörde.

Lennart tystnade, funderade litet innan han fortsatte:

— Jag trodde ju att jag var i Guds vilja innan också. Att man kunde ha gudstron i bakhuvudet någonstans, och leva som vilken annan som helst. Leva ut sin kristendom i jobbet, utan att nämna en enda gång om frälsningen. Och så tror jag väldigt många kristna lever idag. Man har ett jobb, och tror att man utan att säga ett ord om Jesus lika fullt på något vis ska kunna påverka sina arbetskamrater.

Arne Björkman satt på soffan för att läsa genom ett manus inför programmet. Sofi kom in för att hämta en bandspelare. Hans och Peder arbetade med taket i studion för att eliminera ekoeffekter. Bosse och jag intervjuade, och vi tyckte att

det aldrig varit så meningsfullt förr med någonting.

— Som jag ser det nu, fortsatte Lennart, kan jag inte finna någon speciell kristen linje i det liv jag levde förr. Jag hade samma strävan som mina arbetskamrater att få bättre jobb och högre lön. Jag gick mera in för jobbet än för församlingens arbete.

— Det är ju väldigt få människor som har den här synen på tingen. Tycker du att du är privilegierad som fått höra ett sånt här budskap — och följa det?

— Ja, om man ser på Jesu undervisning, så finns det ju väldigt litet att välja på, svarade Lennart torrt. Som jag ser det nu, så förstår jag inte min egen situation tidigare. Att man ansåg det som ett kristet liv. T.ex. församlingslivet — två möten i veckan ungefär. Och så, för att bedöva samvetet, läsa i bibeln någon vers på kvällen.

— Så ditt arbete på Radio Maranata, att du jobbar här som tekniker dygnet runt nästan, det har alltså med ett fungerande församlingsliv att göra?

— Ja, nu är inte mitt liv indelat i dels möten och församlingsliv och dels arbetsliv, utan nu är jag kontinuerligt inne i församlingsarbetet.

— Vad du än gör, så tjänar du alltså Herren med det du gör — kunskaper och förmåga?

Bort från det jagcenterade

— Ja, jag har upptäckt att det att leva är för mig nu i första hand att tänka på andra människor, och inte på mig själv. Och man lever alltså för andra människors bästa — och då också för deras frälsning — och har kommit bort ifrån det här jagcenterade.

— Du måste ha fått en ny kraft, en ny dimension i ditt liv, så att du kan tänka så här i helt annorlunda banor än människor vanligtvis gör?

— Jag har mött ett budskap, och jag har accepterat det. Och det står i bibeln att som din dag är, så skall din kraft ock vara. Jag har fått upptäcka att om man vågar ta åt sig mer arbete, så får man också kraft till det. Men kraften kommer inte i förväg. Den kommer när man behöver den.

Lennart snurrade tillbaka stolen mot bandspelaren och tog på sig hörlurarna igen. Bosse och jag tog med ny inspiration itu med programmet.

Gud har gett oss vision och specialutdelning av kraft för att utnyttja närradion till att få ut evangelium. Men vi skulle behöva vara många fler! Och kapital måste loss för att finansiera ytterligare evangelisation i etern. Tiden är kort!

Vi är just nu i det läget att ett enda bibelord beskriver precis våra möjligheter att vinna människor för Gud: "SKÖRDEN ÄR MYCKEN, MEN ARBETARNA ÄRO FÅ. BEDJEN FÖRDENSKULL SKÖRDENS HERRE ATT HAN SÄNDER UT ARBETARE TILL SIN SKÖRD."

Dags för
Väckelsetältet

Norra Bantorget, Norra Latins skolgård, Stockholm

7-22 juni

*Väckelse- befrielse-
frälsningsmöten*

Varje kväll

Månd - lörd 19:30

Sönd 11:00, 15:00, 19:00

*Arne Imsen m. vittnen fr.
Stockholm, Oslo, Malmö,
Göteborg, Mörlunda, Jön-
köping, Örebro, Karlstad,
Umeå och Eskilstuna*

**"Vi för vår del kan inte låta bli
att tala om vad vi har sett och hört."** *Apg. 4:20*

Nu slår storfamiljen upp dörrarna för dig på

Pilgrimshem

i Gärdshyttan, 13 km söder om Askersund

26 bäddar vid

naturskön närkesmiljö,

längs riksväg 50.

Med bekvämt avstånd till

Vätterns underbara

stränder, det välkända

Hargebaden.

Humana priser i kristen

regi.

Boka plats i tid!

Tel. 0583/70 700

Välkommen till Maranatafolkets sommarkonferens i

GÄRDSHYTTAN

13 km söder om Askersund, Närke.

12—20 juli ●

**Nu är det klart för
årets stora händelse!**

Hålltider:

Lörd 12 juli kl. 19:30
**Välkomst- och
väckelsemöte**

Söndagar kl 11, 15 o 19
Samling kring Guds ord

Månd — lörd kl. 19:30
Väckelsemöten

Dagliga samlingar
kl. 8:30, 11:30 o 14:00

Inga fasta avgifter.
Men anmäl er i god tid!

Konferensledare
ARNE IMSEN

Gärdshyttans gård består av flera hus. Närmast syns huvudbyggnaden med matsalar, bostadsutrymmen och arbetslokaler. I bakgrunden syns huset som rymmer Pilgrimshem.

Goda inkvarterings-
möjligheter
Plats för tält och
husvagnar

Två stora matsalar
Vacker natur
Nära till Hargebaden

●
Årets konferensvärd
Gunno Andersson tillsam-
mans med storfamiljen
på Gärdshyttan
hälsar dig
hjärtligt välkommen!
●

